
«Alle» kjenner
Sjømannskirken

Nytt liv til
gamle sanger

Alene og forlatt
under spansk sol

Presten blant
de vellykkede

HJEM

Nr. 5
2015

SJØMANNSKIRKEN – NORSK KIRKE I UTLANDET

RIO DE JANEIRO

*Den nye sjømannskirken har blitt
en fredelig oase for nordmenn i
den brasilianske storbyen.*

/velkommen/

RIO DE JANEIRO

► Den nest største byen i Brasil med over 6,1 millioner innbyggere, og den mest besøkte byen på den sørlige halvkule.

Det bor anslagsvis mellom 500 og 1000 nordmenn i Rio de Janeiro.

Les mer på side 36

Foto: Tony Burns/Getty Images

/leder/

GODT KJENT

97 PROSENT AV Norges befolkning kjenner til Sjømannskirken. Det viser en profilundersøkelse utført av Ipsos MMI blant 25 ideelle organisasjoner.

Sjømannskirken er, til tross for det kanskje misvisende navnet, fortsatt langt framme i bevisstheten til nordmenn flest. Men det er ingen grunn til å hvile på laurbærene. For bak det høye tallet, ligger det et stort potensial i å gjøre dagens virksomhet bedre kjent for enda flere. Undersøkelsen viser nemlig at nesten halvparten av de spurte kun kjenner Sjømannskirken ved navn. Altfor mange vet rett og slett ikke hva vi driver med – og lavest kjennskap er det blant dem under 30 år.

Kanskje er det bare slik at det alltid vil være de yngste som har minst interesse for Sjømannskirken – og at de samme menneskene endrer holdning når de blir eldre. Eller kan det være en faktisk generasjonskløft som vil bli tydeligere etterhvert som tiden går?

Uansett understreker tallene behovet for å forsterke kjennskapet til Sjømannskirken som et sosialt, kulturelt og kirkelig møtested for alle nordmenn i utlandet. At så mange allerede vet om oss, er et godt utgangspunkt for å svare på de kommunikasjonsutfordringene som vi nå står overfor.

INGE MØRLAND
REDAKTØR

FRISTEDET

Et lite stykke unna sentrum av Rio de Janeiro har Sjømannskirken et gult hus og en stor hage som nordmenn i storbyen oppsøker for å finne ro.

36

(10) TEMA: SJØMANNSKIRKEN

97 prosent av Norges befolkning har hørt om Sjømannskirken, men vet de hva organisasjonen driver med?

(18) JOBBINTERVJUET

Trønderjenta Benedicte Engen har gjort lidenskapen for de tradisjonsrike vaffelhjertene til business i New York.

(26) SJØMANNENS SANGBOK

I høst platedebuterer Even Pedersen med gamle sanger fra sjømennenes egen sangbok «Syng meg hjem».

(30) FORLATT I SYDEN

Ni år gamle «Anne» ble forsømt av sin alkoholiserende mor i Spania. Sjømannskirken og barnevernet i Norge ble hennes redning.

(42) STORBYPRESTEN

Sjømannsprest Ellen Marie Skillingstad beundrer nordmenn som våger å prøve lykken i USA.

(50) TRO OG LIV

Hva ville Bjørgvin biskop Halvor Nordhaug tatt tak i hvis han var generalsekretær i Sjømannskirken?

42

30

«Det er ingen lek
å finne seg til rette
i en ny by»

Ellen Marie Skillingstad

aktuelt

NYHETER FRA SJØMANNSKIRKEN

Foto: Gettyimages

OL-KIRKE I BRASIL

ET KNAPT ÅR før sommer-OL starter i Rio de Janeiro er Sjømannskirken godt i gang med forberedelsene til mesterskapet.

– Sjømannskirken i bydelen Gávea skal være et sted å invitere til eksempelvis verdiseinar, programkvelder og gudstjenester, men beliggenheten tilsier at dette ikke er stedet for tilfeldig besøkende. Vi er derfor i en prosess om å få disponere en restaurant nær Copacabana hvor tilreisende skandinaver kan møtes, sier utenlandssjef Asbjørn Vilkenen.

OL-kirken i Rio de Janeiro blir et samarbeidsprosjekt mellom Svenska kyrkan og Sjømannskirken, slik det også var under OL i Sydney, Athen og Beijing.

Foto: Morten Opedal

SUKSESS MED NATTEVANDRERE

Delte ut 35 000 glass med vann til festglade ungdommer i Magaluf og Ayia Napa.

MED GRATIS DRIKKEVANN, plaster og omsorg var Sjømannskirken på plass i partybyene på Mallorca og Kypros i sommer. I løpet av seks uker ble det delt ut over 35 000 vannglass til festglade ungdommer fra Skandinavia.

– Mange uttrykte takknemlighet for å få en samtale med en voksen. Noen kalte oss mamma nummer to og vi fikk se og høre mye som gjorde sterkt inntrykk på oss, sier May-Irene Wergeland, som tilbrakte to uker som frivillig nattevandrers i Magaluf.

Sjømannskirken startet nattevandrersprosjektet for å møte ungdommene der de oppholder seg.

– Vi møtte mange kjekke ungdommer, de fleste på sin første ferie med venner og uten foreldre. En del kjente seg presset til å være med på ting de egentlig ikke

ville, slik som å gå på strippeklubb, prøve narkotika og møte prostituerte. Det var flere som tok seg en pause i festingen sammen med oss, sier Wergeland.

Noen av dem som satte pris på tilbudet fra Sjømannskirken var en vennegjeng fra Herøy.

– Kjempebra tiltak! Det er utrolig viktig å drikke vann når det er så varmt og så mye alkoholinntak, sier Carl-Henrik Moltumyr, som har vært i Magaluf en gang tidligere.

– Magaluf er nok et sted der ting lett kan bikke begge veier. Det er nok av folk som står klare til å utnytte dem som får i seg for mye, uten at jeg har opplevd noen uheldige episoder selv. Vi hadde det bare artig, men jeg så at nattevandrerne tok hånd om ungdom som lå på gaten. De gjorde en fantastisk jobb, sier Moltumyr.

Sjømannskirken hadde i tillegg nattevandrere i Ayia Napa på Kypros. Her har vannprosjektet blitt arrangert i samarbeid med Svenska Kyrkan hver sommer siden 2012.

«NOEN
KALTE OSS
MAMMA
NUMMER
TO»

May-Irene
Wergeland

BRYLLUPS- FLUKT?

► I fjor ble det inngått 22 750 ekteskap, men bare 8006 av dem var i regi av Den norske kirke. Tallene er de laveste siden 1998, i følge Norsk samfunnsvitenskapelig data-tjeneste (NSD).

– Den vestlige verden er preget av individualisering, og det ser vi også igjen når det gjelder ekteskapsinngåelsen. Folk vil forme bryllupet sitt selv, sier forsker i religions-sosiologi Irene Trysnes til Dagen. 970 par ble viet i Sjømannskirken i 2014, en liten nedgang fra året før. Disse tallene er ikke registrert som kirkelige bryllup i oversikten fra NSD.

– MÅ TA GREP!

Sjømannskirkens økonomiske situasjon er alvorlig.

– **HVIS VI IKKE** tar noen grep nå må vi redusere driften kraftig i årene som kommer. Det ønsker vi ikke, sier generalsekretær Ørnulf Steen i Sjømannskirken.

Han informerte medarbeiderne om den økonomiske situasjonen i august, og manet hele organisasjonen til måtehold og sparing.

– Grundige analyser av våre utgifter og inntekter viser at vi om fire år har 15 millioner kroner mindre å drive Sjømannskirken for. Dette betyr at vi alle har et felles ansvar for å bruke mindre penger, og sammen lete etter hvordan vi kan samle inn mer, sier generalsekretæren.

Sjømannskirkens budsjett består hovedsakelig av innsamlede midler. Kun én tredjedel dekkes gjennom statlig støtte.

– Vi har aldri hatt flere ansatte, og aldri vært på flere steder, enn i dag. Vi har vært så heldige å ha god inntektsvekst i mange år. Nå har den stoppet opp, og inntektene vil i følge våre prognoser, gå tilbake, hevder Steen.

Selv om generalsekretæren utelukker oppsigelser, sier han at det kan være aktuelt å la ledige stillinger stå ubesatt framover.

– Den økonomiske situasjonen er alvorlig, og den vil vare over tid, men med de rette grepene for å balansere økonomien, ønsker vi å sikre trygghet i organisasjonen. På den måten kan vi sammen fortsette å oppfylle Sjømannskirkens visjon om å gi mennesker mot til tro, håp og engasjement, sier Ørnulf Steen.

Utsetter avgjørelsen

ET EVENTUELT SALG av sjømannskirken i New Orleans vil likevel ikke bli avgjort på Hovedstyrets september-møte. Den pågående dialogen med en lokal investor-gruppe gjør at behandlingen av saken om kirkens fremtidige driftsform utsettes til senere i høst.

FÆRRE DØDSFALL

► I fjor døde minst 1192 norske statsborgere under kortere eller lengre opphold i utlandet. Det er en liten nedgang fra 2013, viser tall NRK har samlet inn. Det endelige tallet er trolig langt høyere. Utenriksdepartementet og Sjømannskirken blir ikke alltid involvert ved dødsfall og har derfor ikke full oversikt over alle nordmenn som dør i utlandet.

35%

1 av 3 nordmenn kan tenke seg å besøke Sjømannskirken, viser en profilundersøkelse fra Ipsos MMI.

SLUTT ETTER ETT ÅR

► Jubileumsutstillingen «Et hjem ute – Sjømannskirken i 150 år» hadde sin siste visningsdag 31. august i år. Selv om utstillingen ved Bergen Sjøfartsmuseum ikke lenger er tilgjengelig for publikum, vil den trolig bli værende på museet fram til nyttår og brukes i Sjømannskirkens konfirmantarbeid.

KRISEKURS NORGE RUNDT

► I september inviterer Sjømannskirken til fagseminar om holdninger og ferdigheter i kriseoppfølging.

– Når vi står overfor et menneske i krise eller sorg, hvordan kan vi best mulig være til hjelp og støtte for den det gjelder? På seminaret vil vi gjennom foredrag, samtale og skuespill se på strategier for å være gode hjelpere, sier kursansvarlig Jan Stellef Rønningen.

Seminarturneen arrangeres i ti norske byer.

NY STRATEGI?

► 18. september begynner Sjømannskirkens hovedstyre arbeidet med å meisle ut et nytt strategidokument for fireårsperioden 2017–2020. Strategidokumentet skal beskrive hvor og hvordan organisasjonen ønsker å være kirke for nordmenn i utlandet.

Foto: Morten Oppeid

VERDIER I KRISE

Diakonoppgave etterlyser mer intern evaluering i beredskapssaker.

– I **KRISESITUASJONER** forventes det at Sjømannskirkens verdier ligger i ryggmargen på de ansatte. Det gjør det, men svakheten er at vi mangler systematiske rutiner for intern evaluering og læring, mener Håvard T. Osland.

Han er daglig leder i sjømannskirken i Rotterdam og har skrevet en masteroppgave i diakoni om sin arbeidsgivers verdier i krisehåndteringsarbeidet.

Osland konkluderer med at Sjømannskirkens diakonale selvforståelse ligger i verdier som «trygghet» og «uendelig verdi», men at disse ikke er presise nok som tydelige styringsverktøy i kriser.

– Verdiene blir i all hovedsak tematisert i forberedelsesfasen. Det overrasket meg at det ikke var mer refleksjon rundt

dette i etterkant. Selv om flere av respondentene opplyste at de har ulike former for oppsummeringer, var det ingen evaluering for å se om man faktisk klarer å strekke seg i retning av verdiene, og for å utnytte læringspotensialet som ligger der, både på individuelt og organisatorisk nivå.

Osland tror noe av årsaken skyldes at Sjømannskirken har en organisasjonskultur som er mer praktisk enn teoretisk.

– Folks forventninger til Sjømannskirken i krisesituasjoner har økt de siste tiårene. Parallelt med denne utviklingen har også krisehåndteringen endret seg kraftig. Tidligere feil er noe man har lært av, men bevisstheten rundt rapportering internt etter hver hendelse er ikke tydelig nok.

I følge Osland har beredskapsavdelingen tatt grep og arbeider nå med å utvikle denne delen av oppfølgingen av ansatte.

Kirkebladets tid forbi?

MENIGHETSBLADENE var lenge sjømannskirkenes viktigste informasjonskanal utad i de norske miljøene. Nå har stadig flere kirker valgt å legge ned papiirutgaven for å prioritere egne nettsider, Facebook og nyhetsbrev. Årsaken er at det er enklere, rimeligere og mindre ressurskrevende. I høst er det slutt for «Kvarten», bladet til sjømannskirken i Singapore siden 1976.

Dermed er det bare åtte sjømannskirker igjen som produserer menighetsblad på papir.

Telefonsalg – giverpleie eller giverplage?

OVER 2 MILLIONER NORDMENN HAR RESERVERT SEG MOT TELEFONSALG.

**GRY
NERGÅRD**
FORBRUKEROMBUDET

1) Ja. Svært mange forbrukere har fremdeles problemer med telefonsalg, til tross for alle innstramningene i regelverket de senere årene. Klagetallet ble mer enn fordoblet fra 2013 til 2014. Årsaken var først og fremst ett bestemt firma, UNO Life, som drev med negativt salg. Men uavhengig av dette firmaet, utgjør telefonsalg ti prosent av det totale antall klager hvert år. Det mener vi er så mye at vi har sagt at i ytterste konsekvens må man vurdere et forbud.

2) Seriøse aktører vil også rammes på den måten at de da ikke vil kunne drive innsamling eller selge varer og tjenester via telefon. Men det vil jo ikke bli et generelt innsamlings- eller salgsforbud. Alle andre kanaler er fremdeles åpne for seriøse aktører.

3) Folk synes telefonsalg er påtrengende og vanskelig å si nei til, særlig til veldedige organisasjoner. Selv om de sier nei til selgerne, eller bare ja til gratisprøver, opplever mange likevel å få faktura, purringer, inkassovarsel og trussel om Forlikrådet i etterkant. Folk vil bestemme selv hvem de vil støtte, hva de vil kjøpe, og når.

(1)
Bør telefonsalg
forbys?

(2)
Vil et forbud
også ramme
seriøse
organisasjoner?

(3)
Hvorfor er
så mange
nordmenn
negative til
telefonsalg?

1) Nei. Før traff frivillige organisasjoner folk på torget og på døra hvor de samlet inn penger og tilslutning til sine ideelle formål. I dag er folk i bil og på kjøpesenter. Telefon og internett er de nye arenaene for kommunikasjon. Disse må være åpne for frivilligheten.

2) Det er 80 000 lag og foreninger i Norge. De har stor tillit, og både har og tar ansvaret for å fortjene det. Bare én tredjedel av inntektene i frivilligheten er offentlig støtte. Resten skaffer organisasjonene selv. De er en hjørnestein i demokratiet og velferdssamfunnet. Et forbud mot pengeinnsamling til ideelle formål via telefon vil bety mindre demokrati og redusert velferd.

3) Dette bør undersøkes med sikte på å bedre praksis og eventuelt avlive myter. Det handler om mye: at folk ikke skiller mellom salg og innsamling til ideelle formål, eller at de blir irritert fordi telefonen forstyrrer noe viktig. Noen mener at callsenteret tjener mest på gaven. Det har også vært eksempler på at selgere ikke oppfatter at folk er i en sårbar posisjon og trækker for hardt på gassen.

**BIRGITTE
BREKKE**
FRIVILLIGHET NORGE

Dette mener leserne!

I en avstemning på Facebook spurte vi om pengeinnsamling over telefon bør totalforbys? Svarene fordelte seg slik: Ja 40 % **Nei 60 %**

TEMA

Sjmannskirken

HVEM I ALL VERDEN?

*«Alle» har hørt om Sjmannskirken.
Men halvparten av Norges befolkning
kjenner bare til navnet.*

TEKST SOLRUN DREGELID FOTO MORTEN OPEDAL

En sjelden Bergens-sol har brutt gjennom det tykke skylaget. På Torgalmenningen stopper folk opp, lukker øynene, og vender ansiktene mot de varmende strålene fra øst. I retning lysthuset der «Foreningen til Evangeliets Forkyndelse for Skandinaviske Sjømænd i fremmede Havner» ble stiftet for 151 år siden. Organisasjonen fikk senere navnet «Sjømannsmisjonen» før den i 2003 ble døpt «Sjømannskirken – Norsk kirke i utlandet».

– Navnet gir positive assosiasjoner, men utover kaffekos har jeg ikke mye formening om hva dere driver med. Jeg har faktisk aldri vært i en sjømannskirke, sier musikkprofessor Ove Larsen (60) før han vender oppmerksomheten mot en av byens gatemusikanter.

Rundt halvparten av oss er som Ove Larsen. En fersk profilmåling fra Ipsos MMI viser at mens 97 prosent av befolkningen kjenner til navnet «Sjømannskirken», oppgir 44 prosent at det er også alt de gjør. Like under halvparten vet altså ikke hva kirken driver med. Sammenlignet med 24 andre ideelle organisasjoner plasserer det Sjømannskirken på en 15. plass på omdømmeskalaen.

MIDT PÅ TREET. – Er det virkelig så mange som ikke vet hva Sjømannskirken driver med?

– Det var rart. Jeg har visst om kirken helt fra barndommen. Jeg tror det var Erik Bye som lærte oss opp, eller var det kanskje Sjømannsvisen han sang om, sier Linda Alvilde Welander (52) og ser spørrende bort på sin søster Gunn Anita Rysjedal (51).

De to bergenserinnene tar seg en fridag fra gründertilværelsen for å tilbringe dagen med barn og barnebarn. Begge blir ivrige når de blir bedt om å prate om sitt forhold til Sjømannskirken.

– Jeg husker våre foreldre alltid ba oss finne Sjømannskirken før vi skulle ut å reise. Som en forsikring. Da ble de litt beroliget. Vi oppfordrer våre barn til det samme. Akkurat som en brannmann først finner nødutgangen, er det å finne kirken før vi reiser inngrodd i oss, sier Gunn Anita alvorlig.

– Hva vet dere om Sjømannskirkens arbeid?

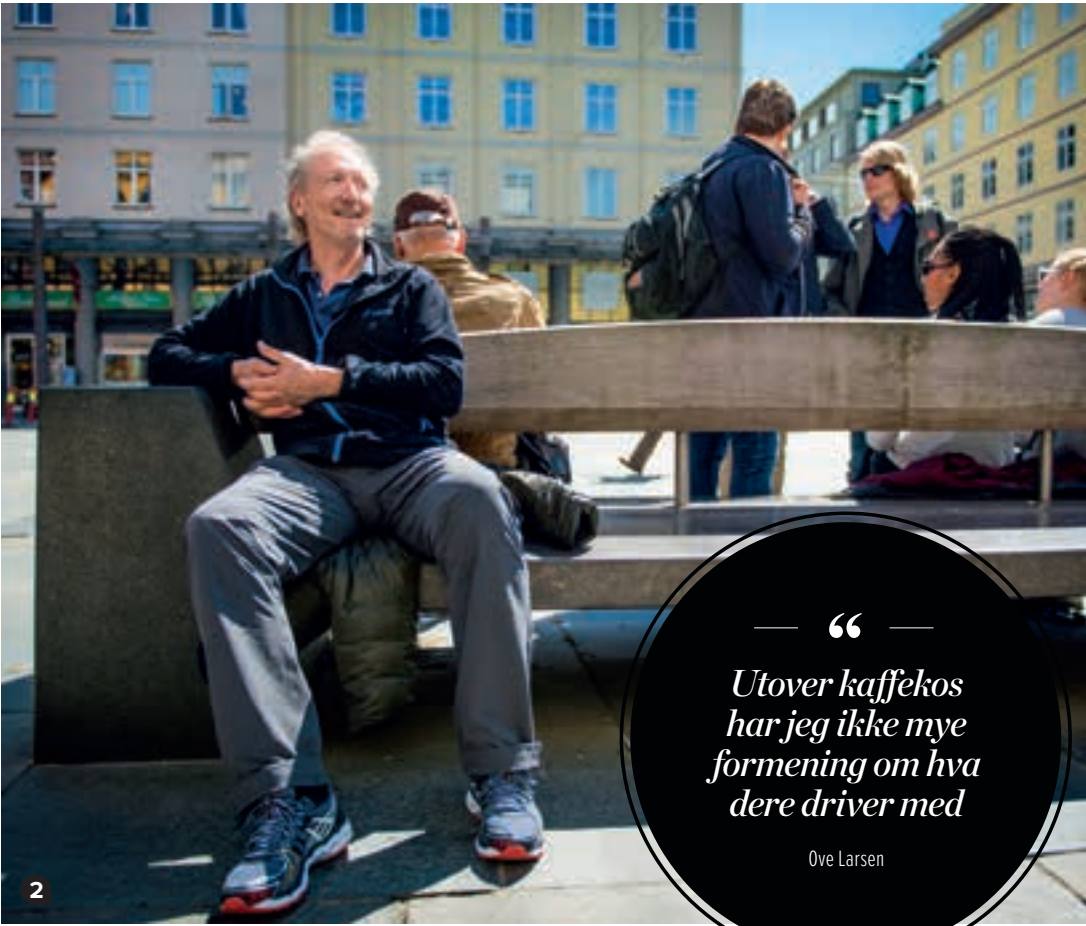
– At den tar vare på nordmenn i utlandet som ikke finner veien hjem – litt metaforisk sagt. Den er et sosialt møtepunkt. Med tanke på kriser blir den nesten litt som en ambassade, sier Gunn Anita.

Samtidig klager de to på at noen av kirkene kan være vanskelig å finne.

– Gunn, sant vi fant ikke sjømannskirken i Torrevieja? Du vil ikke tro hvor mye vi lette! I tre dager gikk vi «over heiane» der borte for å finne den. Vi får vel ta en drosje neste gang, sier Linda Alvilde. ►

1

2

— “ —
Utover kaffekos har jeg ikke mye formening om hva dere driver med
Ove Larsen

3

4

◀ (1) Adrian Gravendeel (17) har aldri hørt om Sjømannskirken til tross for at nordmannen bor i Nederland.

(2) Musikkprofessor Ove Larsen (60) har aldri vært i en sjømannskirke.

(3) – Å finne Sjømannskirken før vi reiser til utlandet er inngrodd i oss, sier Linda Alvilde Welander (52).

(4) – Et sted for servering av sjømat, er Magnus Pettersens (5) forslag til hva Sjømannskirken driver med.

— “ —
Jeg vet jo at kirken
er til stede for nordmenn
i utlandet og at de
serverer mat

Randi Sandal

► – *Hvorfor er dere så ivrige etter å finne kirken?*

– Raspeballene og grøten selvfølgelig. Og så er det så mange turer, både fjellturer og sykkel-turer. Det er fint å kjenne en tilhørighet med de andre norske der nede.

VAFLER OG SJØFOLK. Like ivrig etter å finne Sjømannskirken har ikke Adrian Gravendeel (17) vært. Dette til tross for at gymnaseleven, som nå er på ferie i Bergen, har bodd i Nederland med norsk mor og nederlandsk far i mange år. Faktisk har han aldri hørt om Sjømannskirken.

– Nei, det har jeg ikke, men jeg går ut ifra det er en kirke. Er den for sjøfolk kanskje?

Magnus Pettersen (5) fra Kristiansand har et enda bedre forslag. Han sitter på en benk og er mest opptatt av å spille på nettbrett. På oppfordring fra pappa og bestemor, sliter han seg løs for å svare.

– Kanskje de serverer sjømat? Eller kanskje det er fullt av sjøfolk der, sier Magnus spørrende, før han kjapt svarer på sine egne spørsmål:

– Sjømannskirken er vel noen som passer på havet og båtene og sånn.

Og nettopp dette vet også Roy Kronheim (41). I alle fall etter en liten tenkepause. Han kommer slentrende over Torgalmenningen.

– Å ja, nå husker jeg. Vafler og sjøfolk. Når jeg tenker på det hadde jeg faktisk en bestefar som var sjømann i New York. Jeg vet han var en del i Sjømannskirken.

– *Hvem tror du Sjømannskirken er til for i dag?*

– Jeg går ut ifra det er for sånne som meg. Om jeg er blakk og skulle trenge hjelp. Men det er nok for deg også. For alle vil jeg tro, sier Roy før han rusler videre i retning Korskirkeallmenningen.

UKENTLIG KIRKEBESØK. To venninner går forbi ham i motsatt retning. De skal feire at Randi Sandal (21) akkurat har levert en eksamen i internasjonal markedsføring. Snart venter utveksling i Singapore. Da tenker hun på å svinge innom Sjømannskirken.

– Jeg har hørt at studentene treffes der av og til for å spise norsk mat og for å prate. Jeg regner med å ta turen jeg også, sier hun.

– *Vet du hva Sjømannskirken driver med?*

– Ehh, nei egentlig ikke, men jeg vet jo at kirken er til stede for nordmenn i utlandet og at de serverer mat, sier Randi.

Venninne og butikksjef, Ida Lovise Våtmyr (21), har noe bedre kjennskap. Hun var ukentlig i Sjømannskirken da hun studerte fashion management på Gateway i New York. Hun hørte om kirken gjennom et informasjonsmøte de hadde på skolen.

– Vi var der på quizzer og konserter, og bare for å bli kjent med andre nordmenn. Det var kjekt å ha en plass å gå til. Jeg så også en større betydning av arbeidet deres da en i klassen mistet en nær venninne hjemme. Da fikk hun god hjelp av sjømannspresten, sier Ida Lovise.

FLERE UNGE. Kommunikasjonssjef i Sjømannskirken, Linn Mevold Skogheim, er både stolt og fornøyd med at så mange kjenner

◀ **(1)** – Sjømannskirken er vel for sånne som meg, foreslår Roy Kronheim (41).

(2) Ida Lovise Våtmyr (21) var ofte i sjømannskirken i New York da hun studerte der. Randi Sandal (21) vil besøke kirken når hun nå skal studere i Singapore.

til navnet «Sjømannskirken».

– Det har nok en sammenheng med vår 151 år lange historie der sjøfolk, studenter, expats og turister har hatt gode møter med våre medarbeidere verden over. Møtene har så blitt fortalt videre fra folk til folk, gjennom Sjømannskirkens egne kanaler og i media. Dette har bidratt til å bygge vårt gode omdømme i den norske befolkningen.

Samtidig mener hun andelen som kjenner til kirkens arbeid utover vafler og kaffe er for lav. Særlig blant de unge. Det vil kommunikasjonschefen gjøre noe med.

– Vi forsøker å nå de unge gjennom arenaer hvor de er til stede, som for eksempel gjennom sosiale medier, med vannutdeling i festgater i Syden, og på informasjonsmøter på universiteter og høyskoler. Både til unge og eldre må vi bli enda flinkere til å fortelle de sterke historiene fra arbeidet vårt, historier som viser hvordan Sjømannskirken gjør en forskjell i menneskers liv.

– *56 prosent har et godt inntrykk av Sjømannskirken. Hva tenker du om det?*

– Det er bra og stemmer godt overens med at vi får generelt lite klager og kritikk på Sjømannskirkens arbeid. Men vi skulle selvsagt gjerne sett at enda flere hadde et positivt inntrykk av oss.

– *Hvordan skal Sjømannskirken få til det?*

– Jeg tror dette henger sammen med kjennskapen totalt sett og at vi vil forbedre prosentandelen ved å fortelle flere historier fra arbeidet vårt som berører, sier Linn Mevold Skogheim. ●

«OMDØM-
MET LIGGER
I DE MANGE
PERSONLIGE
MØTENE»

Ole Christian Apeland

– BE FOLK DELE OPPLEVELSEN

Det er kommunikasjonseksperter Ole Christian Apeland sitt råd til de ansatte i Sjømannskirken.

HAN HAR STUDERT resultatene fra Ipsos MMIs omdømmemåling der Sjømannskirken havner på en 15. plass av 25 ideelle organisasjoner.

– At over halvparten kjenner til hva Sjømannskirken gjør, er veldig bra og imponerende. Jeg tror den viktigste grunnen til dette, skyldes det gode arbeidet dere har gjort gjennom 151 år, sier Ole Christian Apeland, administrerende direktør i kommunikasjonsselskapet Apeland AS.

– Er det noe Sjømannskirken kan gjøre bedre?

– Fortsett det gode arbeidet! Omdømmet ligger i de mange personlige møtene folk har med Sjømannskirkens ansatte verden over. Så lenge Sjømannskirken lykkes med at folk forteller videre om disse emosjonelle møtene, vil den gode assosiasjonen folk har til organisasjonen, spre seg.

– Hvordan kan Sjømannskirken lykkes med det?

– De ansatte bør ganske enkelt be dem som har fine møter takke

Sjømannskirken ved å dele opplevelsen. De kan dele dem på den måten som er naturlig for dem. Det kan være gjennom muntlige samtaler, på Facebook eller kanskje på Snapchat.

– Hvordan nå dem som kjenner Sjømannskirken dårligst, de unge under 30 år?

– Alle organisasjoner sliter med å nå de yngre, men jeg ville ikke vært bekymret. De yngre blir jo også eldre, og skifter fokus gjennom livet. Nå når Sjømannskirken den viktigste gruppen, de som har penger. Det er en veldig god posisjon å ha markedsmessig.

– Ordet «sjømann» i Sjømannskirken har stadig mindre relevans. Er det riktig å beholde navnet?

– Selv om Aftenposten kommer ut om morgenen, og Veidekke selger boliger som det griner etter, er det ingen som stusser over disse navnene. Sjømannskirken må aldri finne på å endre navnet! Det er utrolig tradisjonsrikt, veldig kjent og forbindes med gode historier.

Illustrasjon: Rasmus Juul

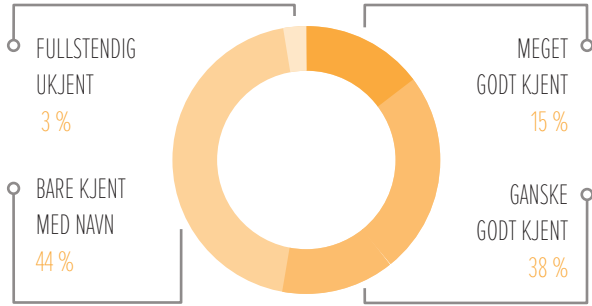
5 PÅ TOPP MEST KJENTE ORGANISASJONER

1. Norges Røde Kors	79 %
2. Frelsesarmeen	75 %
3. Leger uten grenser	68 %
4. Kreftforeningen	68 %
5. Redd Barna	66 %

PROFIL- MÅLING

Ipsos MMI-undersøkelsen baserer seg på 1000 intervju av et landsrepresentativt utvalg over 18 år. Undersøkelsen, som måler kjennskapen og omdømmet til 25 ideelle organisasjoner, gjennomføres fire ganger i året. Tallene som publiseres i denne utgaven av HJEM er hentet fra 2. kvartal 2015.

KJENNSKAP TIL SJØMANNSKIRKEN

Kilde: Ipsos MMI

Vaffelgründeren

BENEDICTE ENGEN GA OPP MEDISINSTUDIER I NORGE FOR Å SELGE VAFLE TIL HELSEBEVISSTE AMERIKANERE.

TEKST INGE MØRLAND FOTO RUNE PETTER NESS

Hva får en ung, norsk kvinne til å satse på vafle i New York?
– Utfordringen! Etter et halvt år på Gateway College, hvor jeg studerte entreprenørskap, ble jeg presentert for flere kvinnelige gründere i New York som mente at mine sunne proteinvafle var en god forretningsidé. Vafle var eksamensoppgaven min. I dag er det levebrødet mitt.

Hvorfor ville du jobbe i utlandet?
– Det er et enormt helsemarked i New York. Her får jeg muligheten til å skape min egen arbeidsplass ut ifra mitt lidenskapelige engasjement for trening og sunn mat, og samtidig gjøre det lettere for travle amerikanere å spise sunt på en morsom måte med en norsk vri.

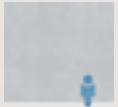
Beskriv en typisk arbeidsdag?
– Ingen dag er lik. Jeg setter meg realistiske mål hver dag, enten om det er en kontordag eller en dag ute i storbyjungelen med promotering og oppfølging i butikker.

Hvilke egenskaper er viktigst i jobben din?
– Jeg er uredde, ivrig på å lære og liker å lede. Amerikanere sier de liker min brutale ærlighet, og så tror jeg min trønderske jordnærhet og tørre humor er viktig i salgsmøtene.

BENEDICTE ENGEN
Alder 24 år
Sivilstatus singel
Fra Trondheim
Jobb Grunnlegger og daglig leder for Viking Waffles, New York

HJEMLENGSEL
1/4

SAVNER MEST
Mammas middager

SAVNER MINST
Janteloven

Hva kommer først, familie eller karriere?
– Karriere. Håper ikke mamma leser denne utgaven av magasinet ...

Hva gjør du når du lengter hjem?
– Bombarderer familie og venner på Snapchat!

Hvordan er ditt forhold til Sjømannskirken?
– Det er naboen min, det. Jeg har en stor kjærlighet til sjømannskirken i New York. Før lanseringen av *Viking Waffles* fikk jeg låne kjøkkenet for å eksperimentere og utvikle produktet. Det var til stor nytte for meg da jeg som ung norsk gründer kom til storbyen med en liten idé.

Hvilket råd vil du gi til andre som drømmer om en karriere ute?
– Følg drømmen! Kompetansen du skaffer deg i utlandet er uerstattelig. Du må være tilpasningsdyktig og effektiv, folk er utrolig travle og tid er penger. Gå rett på sak og ikke vær redd for å spørre om hjelp!

Hvor er du om ti år?
– Jeg selger proteinvafle eksklusivt til de mest trendy helsekostbutikkene og helsestudioene i de største byene i USA.

NORDSJØEN

Det livslange praktikum

EI STILLE SAMTALE I TOPPEN AV PLATTFORMKRANA.

I desember 1981 vart eg som nyutdanna ordinert til sjømannsprest i Singapore. Der fekk eg læra av norske sjøfolk å vere prest. Dei kledde av meg mykje av mi akademiske klesdrakt. Lærte meg å lytte, og å finne ord i samtaler om livet. Dei gav meg mot til å gå inn i ukjende landskap i mitt eige og andre sitt liv.

Eg blir aldri ferdig med praktikum! Ikkje som sokneprest, ei heller no som sjømannsprest offshore.

Supplybåten var ventande på formiddagen til plattformen. Eg vart invitert til å vere med kranføraren opp i krana. Der oppe sit du høgt og fritt, med havet rundt deg på alle kanter. På dekk jobbar dei som syter for at tunge containerar blir kobla av og på. Dei er sårbare mennesker, som ikkje har mykje å stille opp med om dei kjem i klem.

ANNSTEIN
LOTHE
SJØMANNSPREST
OFFSHORE

Denne dagen i krana tar den erfarne kranføraren meg tilbake til sine fyrste år offshore.

«Som ung dekkarbeidar var eg om bord i Edda, boligplattformen som låg inntil Alexander Kielland den natta den kantra. Då alarmen gjekk, sprang eg til krandekket der kranfører var i gang med å heise ned ei korg i sjøen som folk kunne berge seg inn i. Eitt øyeblikk har følgt meg resten av livet», seier han, og eg ser kva minnet gjer med han når han fortel.

«Korga var på veg opp til dekket. Inne i den var fleire som var redda. Men under hang ein mann som hadde gripe fatt i eit tjukt tau som hang under. Kreftene hans tok slutt like før korga skulle svingast inn. Han måtte sleppe taket, og falt i havet. Eg vil aldri gløyme det!»

Ei stille samtale held fram i krana. Tillit og delt liv.

hverdag

SMÅ HISTORIER FRA EN STOR VERDEN

BIG HAND PÅ MINI- TURNÉ

SPANIA Ottar «Big Hand» Johansen, en av Norges største countrylegender, feirer 50 år som plateartist.

20.–25. oktober markeres jubileet med en miniturné i de tre sjømannskirkene på Costa Blanca og Costa del Sol. På konsertene deltar også kirkenes barne- og gospelkor.

– Country og Sjømannskirken er en fin kombinasjon. Sjøfolkene innførte jo nærmest country-musikken til Norge i 1950-åra ved å ta med seg plater fra USA. Jeg tror det er mange som setter pris på denne typen konserter i stedet for en litt mer larmete pubkonsert, sier Johansen.

I forbindelse med jubileet er 66-åringen også plateaktuell med «50 Years On The Road» med ti nyskrevne sanger.

Foto: Sølun Dregæld

FANT IGJEN TRYGGHETEN

Karoline Horntvedt holdt på å dø i en brann i New York.

Karoline Horntvedt takker Sjømannskirken for at hun orker å fortsette kunstnerlivet i verdensmetropolen.

Nøtterøy-kvinnen hadde bare vært i New York i noen måneder, og hadde akkurat fått karrieren som skuespiller, sanger og danser på glid, da hun hadde sin livs mest traumatiske opplevelse.

Midt på natten ble hun vekket av varme og spraking. Da hun slo øynene opp oppdaget hun at flammer var i ferd med å omringe det lille rommet hvor hun og kjæresten hennes lå og sov.

– Jeg vekket kjæresten min, og vi løp ut på gaten. Bare minutter etterpå var rommet vi nettopp hadde sovet i, overtent. I etterkant har jeg tenkt mye på at vi faktisk bare var noen sekunder fra å

dø, forteller Karoline.

Selv om ingen ble skadet i brannen, har hendelsen likevel vært vanskelig å takle for henne.

– Jeg har kjent på dødsangst og hatt mange tanker om hvor skjørt livet er. Det har vært veldig tøft. Hadde det ikke vært for sjømannskirken tror jeg ikke at jeg fortsatt hadde vært her i New York, forteller 24-åringen.

For da de vanskeligste tankene begynte å komme et par dager etter brannen, oppsøkte Karoline den norske sjømannskirken på 52. gate. Hun hadde et nært forhold til de ansatte i kirken på Manhattan fra før, som nå bare ble enda tettere.

– Her kunne jeg komme og prate om de vanskelige tankene mine, og gråte på skuldrene til de ansatte. Siden familien min var så langt unna, ble de reservefamilien min. Hadde jeg ikke hatt den tryggheten jeg kjenner her, ville jeg nok dratt hjem for lenge siden, sier Karoline Horntvedt takknemlig.

«JEG HAR KJENT PÅ DØDS-ANGST»

Karoline Horntvedt

DRIFTIGE DAMER

► GRAN CANARIA

Hver mandag tropper rundt 50 kvinner opp i sjømannskirken i Arguineguin. De tilhører basargruppen, og kommer for å drikke kaffe og snakke over brodering og strikking.

De gode hjelpene jobber hele året med å lage, og samle inn, gevinster til de store kirkebasarene på våren og før jul. I fjor kom det inn hele 430 000 kroner til sjømannskirkens arbeid.

Men selv om det frivillige engasjementet er stort på Gran Canaria, er det fortsatt plass til flere i det sosiale fellesskapet.

– ET FINT STED Å VÆRE!

Toppblogger besøkte sjømannskirken i Singapore.

SINGAPORE En av Norges største bloggere, Emilie «Voe» Nereng (19), reiste tidligere i år på backpacker tur til Asia, Australia og Amerika. Etter fire uker på tur postet den reiseglade bloggeren et innlegg med tittelen «Et lite stykke Norge i Singapore»:

«Nå har vi vært i Asia hele reisen, og da er det alltid noen norske ting man savner ... Grovbrød, Solo, brunost, vafler, norske folk ... Derfor tok vi i dag turen til den norske sjømannskirken! Og for en varm velkomst vi fikk. Her var det åpen dør, store smil, og det første vi fikk spørsmål om; har dere lyst på vafler? Musikk i våre ører!» skrev Emilie på bloggen sin voeblogg.no og la ut flere bilder fra kirkebesøket.

«Det ble en supertrivelig ettermiddag der vi pratet med skandinaver, ble vartet opp med mat og kaffe og fikk en liten dose Norge etter fire uker i Asia! Det er tydeligvis rundt 2000 nordmenn i Singapore, og Sjømannskirken virker som et veldig hyggelig møtested. Grøt på lørdager, voksenkor, søndagsskole, barbeque noen dager, virkelig et fint sted å være!», skrev hun.

Foto: Hanne Madsen Våg

Foto: Sjømannskirkens arkiv

Husker du?

I 1968, under den norske skipsfartens gullalder i Japan, opprettet Sjømannskirken virksomhet i den japanske havnen Moji. Sjømannskirken der ble den mest isolerte av alle kirkene, og ble lagt ned etter femten års drift.

Skikk og bruk

► FINLAND

Hvis noen ber deg sende saltet ved bordet, betyr det ulykke å sende det fra hånd til hånd. Sett saltet fra deg og la side-mannen sende det videre. Det anses som høflig å spise opp alt på tallerkenen, mens det er uvanlig å utbringe skåler.

► SPANIA

Spanjoler etterlever ordet «Ikke snakk om deg selv og aldri stygt om andre». Unngå diskusjoner om tyrefekting, katolske moraloppfatninger, Franco-tiden og separatistbevegelsen ETA.

32%

av Norges befolkning la ferieturen til utlandet i sommer. Det viser en spørreundersøkelse gjennomført av TNS Gallup for NHO Reiseliv.

POPULÆR MEDLEMSTUR

► **OSLO** Da Norgesarbeidet i Sjømannskirken inviterte til historiens første «medlemstur» ble reisen raskt fulltegnet.

– Vi har nå 40 påmeldte til vår førjulstur til Hamburg og Berlin. Veldig gøy, sier konsulent Knut Erik Skarpaas i Norgesarbeidet.

Han er allerede i gang med å planlegge flere turer for Sjømannskirkens medlemmer i 2016.

MOBIL-OFFER

► **KØBENHAVN** Sjømannskirken har nå tatt i bruk betalingsløsningen MobilePay under gudstjenesten. Dermed kan kirkegjengere, som ikke har med seg kontanter til kollekten, donere et valgfritt beløp via mobil-appen fra Danske bank. Københavnskirken er den første Sjømannskirken som innfører denne nye løsningen, i tillegg til den tradisjonelle kollektbassen.

Foto: Solrun Dregelid

SANDERS SJANSE

– Det føles trygt og godt at sjømannskirken er her for oss!

En liten brunøyd pjukk er på besøk i sjømannskirken i Mallorca.

– Kan jeg få vafler, spør Sander på spansk.

Han smiler, og snart har fireåringen mer enn vaffelhjertene i sin hule hånd.

Men selv om Sander fyker rundt, spiller luftgitar og klatrer i lekestativene, er han ikke frisk. Han har Morquios syndrom, en sjelden sykdom som langsomt tar knekken på både skjelett og indre organer.

– Vi har gått med høye skuldre siden Sander fikk diagnosen i mars. De som

har sykdommen lever bare i 25 til 40 år, sier mamma Titti Smeby. Hun har bodd på Mallorca siden 2000 og sjømannskirken har blitt deres fristed.

– Det er fint å være sammen med folk som skjønner oss. Det føles trygt og godt og å vite at kirken er her når jeg trenger den.

De siste årene har det vært mange tårer, men nylig fikk familien gode nyheter: Lokale helsemyndigheter vil betale for en medisin som kan gi Sander et mye lengre liv.

– Det var en enorm lettelse, men den hjelper bare på indre organer, ikke skjelettet, sier Titti, som for egen regning fortsetter jakten på nye medisiner i USA.

– Jeg gir ikke opp før jeg har funnet noe som kan gi Sander et tilnærmet normalt liv.

Foto: Morten Opdahl

Verden straffet Norge

BERGEN Den tradisjonsrike fotballkampen mellom Sjømannskirkens ute- og hjemmeansatte ble en jevn batalje. Ved full tid sto det 0–0, og kampen måtte dermed avgjøres på straffer. Jan S. Kjøstvedt (New York) sikret Verden seieren med resultatet 5–4 over Norge.

JOHN-ARILD FOSS
FOTOGRAF

Guadalajara

For to år siden flyttet John-Arild Foss (44) fra det lille tettstedet Fet-sund til millionbyen Guadalajara i Mexico. Her bor han sammen med sin meksikanske kone, Belia.

Det lille røde plastikkjorbæret inneholder en spesiell væske som kolibrien liker veldig godt. Jeg hadde aldri trodd jeg skulle få se den eksotiske fuglen på nært hold, fra spisebordet, i min egen bakgård.

I Mexico er det ikke lagt inn vannledninger med rent vann slik som i Norge. Derfor må vi kjøpe dunker med vann til matlaging og til å drikke.

Vi samles ofte rundt spisebordet med familie og venner for et godt måltid og brettspill. Dette er vårt første hjem, og blomstene fikk min kone i anledning vår 10-årsbryllupsdag.

SYNG MEG HJEM

19-åring børster støv av hundre år gamle sjømannssanger.

TEKST OG FOTO INGE MØRLAND

Oslofjorden bader i sol, men Even Pedersen (19) trives best i skyggen. Han har tilbrakt store deler av sommeren i studio for å gjøre ferdig debutplaten med sanger fra sjøfolkenes gamle sangbok «Syng mig hjem».

– Mange tror det blir en plate med lystige sjantier og Kaptein Sabeltann-sanger, «hiv og hoi» og «nå skurer vi dekk», men det er det jo langt i fra, forteller Even stolt. Nå gleder han seg til høsten.

BOKGAVEN. Historien starter egentlig på Nordre Sandøy på Hvaler for omtrent ni år siden, da Even var på besøk hos sin stefars far, som han kaller «farfar», på familiehytta.

– En stor skipskiste hadde stått der i all tid og aldri blitt åpnet. Da farfar løftet opp lokket, virvlet det støv rundt i hele rommet. Han bøyde seg ned og fant en liten, fillete sangbok som han ga til meg. Even ler.

– Du vet, når man er barn er alt nytt kjempespennende i ti

◀ Even Pedersen hyller dem som kjempet mot storm og sjø, og som reiste fra sine kjære i altfor ung alder.

sekunder og like etterpå er det noe annet som er gøyere.

Men den lille boka ble likevel med tiåringen hjem og lagt pent i en skuff på barnerommet i Fredrikstad.

UTREVNE SIDER. I fjor, da Even flyttet til Oslo for å studere, oppdaget han boka på nytt.

– Det var veldig rart. Jeg holdt på å pakke, og plutselig lå den der og nærmest lyste mot meg. Farfar døde for to år siden, og jeg følte veldig sterkt at nå skal denne stemmen opp og ut.

Even holder den lille boka forsiktig i hendene sine, som om den var en skadet fugl. «Syng mig hjem – Norske sjømænds sangbog» skimtes på det falmede omslaget. Sangene ble valgt ut av sjømannsprest Svend A. Schartum i 1908 og «gjennomgått og godkjent av Sjømandsmissionens hovedstyre», som det står i forordet.

– Sangboka er egentlig ganske tjukk, men de siste sidene er fjernet i det eksemplaret jeg har, sier Even og forteller så om Øyvind. Bokas opprinnelige eier.

– Øyvind var onkelen til farfar, visstnok veldig snill, men også litt

vill og ustyrlig. Mora skjulte ofte sønnen for omgivelsene og han ble sendt til sjøs som tenåring, i håp om at det ville få ham på rett kjøl.

– Før sønnen dro, tror jeg foreldrene rev ut de siste kapitlene i boka hvor sangene til de litt mer festlige anledninger sto. Bare de dypt religiøse tekstene ble beholdt. De var nok bekymret for hans sjel, sier Even og rynker pannen.

– Men sjømannslivet reddet ikke Øyvind. Han druknet sorgene i alkoholen og døde senere på havet.

GLADE JUL. Målet med sangboka var i følge utgiveren «å lede vore sjømænds sind og hjerter mot hjemmet hernede, og hjemmet histoppe!» For Even er tekstene først og fremst en viktig del av Norges kulturarv. Han har valgt ut ti sanger om sjømannens strevsomme liv, om storm og stille, sorg og lengsel, Gud og håp.

– Jeg har gitt noen av tekstene en mer moderne språkdrakt og skrevet nye melodier. Mange av sangene var tonesatt med velkjente melodier, men en hel plate på Glade jul-melodien ville blitt litt i overkant, smiler Even. ▶

► Det er langt mellom gladsangene på hans debutplate.

– Jeg er nok flinkere til å tolke det sørgelige og tunge enn den kjempestore gleden. Jeg vet ikke hvorfor, jeg er jo ikke Bjørn Eidsvåg liksom ...

Han avbryter seg selv med latter.

MØRKE HISTORIER. – *Er det noen av sangene du har fått et nært forhold til?*

– Jeg har aldri vært spesielt religiøs, men når jeg leser disse tekstene forstår jeg hvor brutalt livet på havet må ha vært. Det er veldig mørke historier, der alt ser håpløst ut og Gud er eneste redning.

Even blar i sangboka, stanser ved nr. 132 og leser fra gulnede ark: «Lader eders lamper brænde, lad det skinne over sjø! Folk i dødens nød kan hende, da vil frelses fra at dø».

– Det er som om sjøfolkene synger ut i et desperat rop om

hjelp og ber de der hjemme tenne lys for dem. Det er nok den sangen som er vanskeligst for meg å synge, fordi teksten berører meg så veldig.

Han skuer utover fjorden. Vinden river i håret.

– Jeg tror at havet, før, var et sted ingen helst ville være, sier Even.

Han trekker fram en annen sang på plata; «Norges kyst».

– Den handler om en kone og mor som venter på kaia når et skip kommer inn. Hun har både sin mann og sønn om bord. I sangen omtales sønnen som «lillegutt», og det synes jeg er et fryktelig bilde, det skjærer i hjertet.

– *Fordi?*

– Kanskje fordi jeg selv er så glad i familien min. Jeg vet ikke om jeg kunne levd med den usikkerheten det er å ha mine kjære et sted jeg ikke vet hva som kan skje, eller om jeg noen gang skal få se dem igjen.

Even blir stille.

▲ Den lille sangboken «Syng mig hjem» har fått stor betydning for Even Pedersen.

KIRKELY. – *Hvilken rolle spiller Sjømannskirken i sjømannsangene?*

– Sjømannskirken nevnes jo støtt og stadig i disse tekstene. Sjøfolkene takker for at det finnes et sted hvor de kan føle seg hjemme og, ikke minst, være på trygg grunn. «Der som Gud bygger kirkely» står det i en sang. Det er en fin beskrivelse.

– *Har du selv besøkt noen sjømannskirker?*

– Aldri, men nå kan det kanskje bli en mulighet?

Even drømmer om å ta med seg de gamle sjømannsangene ut i verden, til sjømannskirkene i de store havnebyene.

– Jeg har i hvert fall planer om å dra til London. Men jeg er student, så det er ikke bare å sette seg på første fly – eller båt.

– *Du har opptrådt med sjømannsangene på festivaler i Norge. Hvordan har responsen vært?*

– Den har vært overveldende fra mange forskjellige hold, både hos unge og eldre. Jeg tror alle kan føle en tilknytning til disse sangene når de opplever at dette er ekte for meg. Jeg har hørt små barn som etter en konsert synger «Havet skal ikke være mere». De vet sikkert ikke hva sangen handler om nå, men etter hvert, kanskje?

ET KALL. – *Hva har det gjort med deg å jobbe med dette prosjektet?*

– Jeg har blitt veldig bevisst på døden. Jeg har alltid tenkt at jeg har dårlig tid, men jeg planlegger som om jeg skal leve lenge og handler som om jeg skal dø i morgen.

Even tar på seg de store, mørke solbrillene mens måkene kaster seg rundt i luften over ham.

– Det er først og fremst historiene som er viktig for meg å fortelle. Jeg føler det nesten som et kall å føre disse gamle sjømannsangene videre til nye generasjoner. ●

Illustrasjon: Rasmus Juul

Veien bort, veien hjem

HVEM HAR VI MISTET OG HVORFOR MISTET VI DEM?

Det er to høyst relevante spørsmål ingen kristne menigheter kan la være å besvare: Hvem har vi mistet? Og hvorfor mistet vi dem?

Kanskje er du en av dem som «ble borte» fra et aktivt kristenliv og en aktiv menighetstilhørighet. Kanskje du flyttet et nytt sted, og «det bare ble sånn», at du aldri kom i gang i menigheten på det nye stedet, at du ikke trivdes, at ingen inviterte, inkluderte eller etterspurte. Kanskje vokste du ut av en gruppe, uten at det fantes tilbud om en ny. Eller muligens skjedde det noe sårt og vondt og vanskelig i livet ditt, et samlivsbrudd, kanskje, en sorg som ikke ble sett. Kanskje tok noen «parti» i dypt personlige spørsmål, noe som var sårende når livet var som aller vanskeligst. Kanskje var det for mange som «syntes» og «mente» i perioder hvor du i stedet trengte en klem. Eller omvendt: Kanskje var det for få som tok fatt i deg når du holdt på å trille «utenfor», og mest av alt trengte et fellesskap så sterkt, tydelig og tøyelig at det kunne tåle å være en livbøye, et orienteringspunkt. Kanskje følte du deg plutselig liten, verdiløs og oversett. Eller motsatt: Kanskje kjente du deg utslitt, utbrent, ferdig. Kanskje var det en troskrise som slo inn, når det som hadde vært så selvsagt ble så vanskelig. Kanskje troen nesten umerkelig gikk i dvale, kom i bakgrunnen, ble erstattet av et annet fokus, et annet liv. Eller kanskje grunnen var en

**HILDE
DAGFINRUD
VALEN**
REDAKTØR
FRELSESARMEEEN

helt annen, som bare du vet. Er det noen som har spurt etter deg? Hva skulle til for at du skulle ha blitt værende, den gangen? Hva skulle til for at du skulle komme tilbake? Kanskje skulle du ønske at du bare kunne falle inn i det igjen, falle på plass, falle til ro. Begynne med blanke ark, mye livserfaring klokere. Er det noe du savner av det som var?

Kanskje er du en av dem som fremdeles er aktiv i menigheten, og som alltid har vært det. Tenk tilbake på de siste tiårene. Ansiktene. Navnene. Mennesker du kom til tro sammen med, trodde sammen med, sang i kor sammen med. Så skjedde det noe. De kom ikke mer. De forsvant. Og vi fortsatte visst med vårt, som om ingenting hadde hendt.

For oss som fremdeles er med, trengs det imidlertid en oppriktig dose selvransakelse: Hva gjorde vi for å følge dem opp? Skjønnte vi hva de sto i? Var det noe vi gjorde som vi ikke burde gjort? Var det noe vi ikke gjorde som vi skulle ha gjort? Var vi så opptatt av «andre» at vi ikke så «våre egne», som satt ved siden av oss? Var vi så opptatt av oss selv og vårt eget, at vi knapt merket at noen forsvant?

Eller kan vi oppriktig si at vi virkelig prøvde?

Hvordan tar vi i mot den som kommer hjem? Og hvordan etterspør vi dem som lengter, men ikke våger?

Det berører oss alle, dette. Om vi er borte, «uavgjort», hjemme – eller på vei hjem.

FIKK LIVET TILBAKE

Ni år gamle «Anne» ble forsomt av sin alkoholiserte mor i Spania. Uten skolegang, uten mat, drev hun rundt – helt til Sjømannskirken kastet ut en livbøye.

TEKST SOLRUN DREGELID FOTO MORTEN OPEDAL

— “ —
De har satt grenser,
lært meg å dusje og
til og med lært meg
til å krangle

«Anne»

Det er tirsdag formiddag et sted i Spania. Mens de fleste barn nettopp har returnert til klasserommet etter lunsj, surrer en spinkel liten jente rundt på et kjøpesenter. Klærne er skitne og for små. Håret er fett og ugredd. Jenten setter seg på en benk ved siden av en voksen. Målet er å få penger til mat. I kjøleskapet er det tomt, og hun har ikke spist siden i går. Da fikk hun en hamburger av mamma. I dag ser det ikke ut som at mamma vil huske henne. Hun sitter nemlig i stambaren i overetasjen og drikker seg full sammen med bestemor. «Anne» er ni år og er overlatt til seg selv i Spania.

– Jeg kan ikke kalle tiden i Spania for noe annet enn et helvete. Hadde det ikke vært for Sjømannskirken, ville jeg trolig levd på den måten fremdeles.

NY START. «Anne», som ønsker å være anonym av hensyn til sin biologiske mor, prater med fast stemme. Syv år har gått siden hun ble «reddet», som hun selv kaller det. Hun har fått traumene fra barndommen på avstand nå – bearbeidet gjennom utallige samtaler med fosterforeldrene, i samtalegrupper og hos psykolog. Nå står 17-åringen og pusser det som skal bli en hylle til rednings-skøyten familien på fem holder på å restaurere. Snart er den mobile hytten klar for sin første tur. To franske bulldog svinser rundt henne. Det er tydelig at de vil leke, men snart gir de opp og legger seg ved føttene til «Anne». Hun klapper dem kjærlig.

– Tenk, hele barndommen min drømte jeg om en familie med hunder, kaniner og båt – og så fikk

◀ «Anne» er med og pusser opp en gammel redningsskøyte, som skal bli familiens nye hytte.

jeg alt. Jeg er så heldig! I tillegg har de gitt meg omsorg og trygghet. De har satt grenser, lært meg å dusje og til og med lært meg til å krangle. Ikke sant mamma, sier 17-åringen og smiler til fostermor «Signe».

– Ja, heldigvis! Da du kom til oss som tiåring var du en forpjusket liten sak med skuldrene opp til hit, sier fostermor og trekker skuldrene opp mot ørene. Hun fortsetter.

– Det var mange åpenbare ting du ikke visste. Som at det var lurt å vaske seg og bytte undertøy, og at det er lurt å sette foten ned av og til. Første gang du smalt med dørene satt vi faktisk og jublet.

TIGGET JULEGAVER. «Anne» var ni år da moren bestemte seg for å flytte sørover. I Norge var livet hennes tungt. Etter skilsmissen med «Annes» stefar, hadde hun vært ut og inn av psykiatriske institusjoner. De tre andre barna hennes var alle plassert på ulike barnevernsinstitusjoner, mens «Anne» – den føyelige og stille datteren – ble værende. Værende for å se på at moren, og ofte bestemoren, drakk seg fulle foran TV-en mens leiligheten støvet ned rundt dem.

Kanskje livet ville bli enklere i Syden? «Anne» ble tatt ut av skolen. På den internasjonale skolen i Spania fikk hun ikke plass, men det stanset ikke moren. Snart var «Anne», mamma og bestemor på plass i solen – og i den billige alkoholens land.

Dagen startet som oftest klokken 12. Da forlot de en skitten leilighet for å henge på den faste puben på kjøpesenteret. Der ble de til midnatt.

– Av og til, hvis mamma husket det, fikk jeg en hamburger og en brus, men ellers måtte jeg skaffe penger til mat på egen hånd. Jeg

husker jeg kjedet meg noe veldig, så når jeg klarte å tigge litt ekstra penger, brukte jeg dem på spilleautomatene, sier 17-åringen.

Da julen nærmet seg begynte «Anne» å spare pengene hun fikk fra tiggingen. Da julaften kom lå det to pakker under plasttreet. En til mor og en til bestemor.

– Jeg husker mamma klaget på at skoene hun fikk var for små. Jeg ble kjempeskuffet, men mest skuffet var jeg over at de hadde glemt meg – nok engang, sier hun og ser ned.

FORBUDTE TING. Skuffelsene, tiggingen, sulten og den kjedelige dagdrivingen mens alle andre var på skolen, var vanskelig nok, men det «Anne» husker som aller verst, var frykten. Den som kom med mørket og som ga henne fæle tanker og frarøvet henne nattesøvnen.

Klokken var passert midnatt, og niåringen hadde sovnet på barkrakken på den faste puben på kjøpesenteret, da noen vekket henne. Det var mammas drikkevenner. Folk hun knapt kjente. De sa moren og bestemoren var for fulle til å ha henne med hjem, og at hun kunne sove hos dem. Sammen dro de tre hjem til en ukjent leilighet i blokkens øverste etasje.

– Jeg husker alt som veldig skummelt. For eksempel at vi gikk opp en vindeltrapp uten rekkverk, og at jeg var livredd for å falle ned.

Da «Anne» var på plass i den fremmede leiligheten ga paret henne en skål med popcorn og skrudde på en film, før de gikk ut for å feste videre.

– Like etter de hadde gått falt en dame ned trappen og hylte og skrek i en evighet før noen hjalp henne. Jeg var livredd og sov ikke ett sekund. De som bodde der kom hjem neste morgen klokken 07. Da ▶

► hadde de seg på soverommet før de sendte meg hjem.

Heller ikke i deres egen leilighet følte «Anne» seg trygg. Hver gang moren hadde med seg en mann hjem, dunket hjertet litt ekstra. Ikke bare fordi noen av mennene slo moren, men også fordi noen av dem snek seg inn på rommet hennes og gjorde forbudte ting med henne.

– Jeg husker jeg skammet meg sånn. Jeg fortalte det ikke til noen. Ikke før jeg kom hit, sier «Anne» og ser på fostermoren sin.

EN SLAGS TRYGGHET. Mens «Anne» trodde verden hadde glemt henne, var det noen som brydde seg. Ved Sjømannskirken fikk de ansatte meldinger fra flere hold om en ustelt liten jente som ravet rundt på egen hånd store deler av døgnet.

Diakonen ved kirken tok straks kontakt med moren. De var avhengig av å få henne til å samarbeide for å få den lille familien til Norge. Der hadde Sjømannskirken kontakt med det norske barnevernet, som hadde lovet å følge jenten opp så snart hun var på norsk jord.

Mens diakonen bearbeidet moren i ukentlige samtaler, fikk «Anne» tildelt en støttekontakt. En russ på den lokale norske skolen. Sjømannskirken ville sørge for å gi den skakkjørte jenten en mest mulig normal tilværelse mens de ventet på at moren skulle ta til fornuft.

På 17. mai lå moren og beste-moren fremdeles og sov ut rusen da russejenten kom og hentet henne på morgenkvisten. Det ble en uforglemmelig dag med tog, is, pølser og sekkeløp på stranden.

– De tingene Sjømannskirken fikk meg med på, ble lyspunktene i hverdagen. Vi var på båttur og på stranden. Ellers bare pratet vi. For første gang siden jeg kom til Spania, kjente jeg på en slags trygghet.

VENTET PÅ «ANNE». Et par måneder etter Sjømannskirken hadde opprettet kontakt med moren og «Anne», innkalte diakonen dem til en samtale på kontoret. Der fikk moren et ultimatum:

– Enten reiser dere hjem til det norske barnevernet, eller så involverer vi det spanske, var beskjeden.

Et par uker senere pakket mor og bestemor motvillig koffertene, mens «Anne» jublet innvendig. I Norge sto barnevernet og ventet på flyplassen. Det hadde diakonen sørget for. Familien ble innlosjert på hospits med tilsyn fra barnevernet, men da moren et par uker senere bestemte seg for å dra tilbake til Spania, ble «Anne» plassert i et beredskapshjem. Åtte måneder senere fikk hun endelig et permanent hjem.

– Vi hadde lenge tenkt på å bli fosterfamilie, men av ulike grunner hadde vi sagt nei flere ganger. Så dukket du opp, sier fostermor «Signe» og ser på «Anne».

Øynene blir blanke.

– Jeg har sagt det mange ganger, at det var derfor vi ventet. Fordi det var du som skulle komme til oss. Nei, nå begynner jeg å grine, sier «Signe» og tar hånden til datteren sin.

VONDE KVELDER. Selv om «Anne» sjelden protesterte, var det nok av utfordringer for familien. Den største utfordringen var historiene den vesle jenta kom med da hun var i trygge omgivelser. Godt pakket inn under dynen om kvelden.

– Du vet, jeg gruet meg hver eneste kveld for å si god natt til deg fordi jeg ikke ante hva som ville komme. Hvis du sa «forresten visste du at», eller «skal jeg fortelle deg noe», visste jeg at nå kommer det noe vanskelig. Da skulle jeg ha rygg nok til å ta imot historien, og samtidig komme med et fornuftig svar uten å si noe stygt om

► **(1)** En drøm gikk i oppfyllelse da «Anne» ble del av en stor familie med søsken, hunder og kaniner.

(2) Å tegne var en flukt for «Anne». Nå har det blitt en liten inntektskilde.

mammaen din, sier «Signe».

Og en etter en kom historiene. Om svik, om overgrep, om vold og fyll. «Signe», mor til flere barn og utdannet pedagog, hadde det beste utgangspunktet for å håndtere det som kom. Likevel har det vært nødvendig både med psykolog og samtaleterapi i en incestgruppe.

– Jeg vil nok alltid ha noen skader på grunn av oppveksten. Jeg sliter for eksempel med å ta til meg teoretisk kunnskap. Samtidig gjør oppfølgingen, både fra familien og fra psykologen, at jeg klarer å leve bedre med det jeg har opplevd i barndommen, sier «Anne».

BYTTET ETTERNAVN. For to år siden bestemte hun seg for å ta familiens etternavn. Siden hun ikke hadde kontakt med moren for en godkjennelse av navnebyttet, skrev hun selv et langt brev til Folkeregisteret, som aksepterte argumentene hennes.

– Jeg fortalte hvor fint jeg hadde det her, at de føltes som den ekte familien min. Derfor ønsket jeg samme etternavn som dem.

– *Hvordan tror du det hadde gått med deg om du hadde blitt værende hos moren din?*

– Jeg orker ikke engang tanken på det, men jeg tror jeg hadde blitt som henne. Det hadde nok gått i fyll, røyk og sex. Jeg er enormt takknemlig overfor Sjømannskirken for at det ikke ble slik.

Nylig sendte hun et langt takkebrev til de ansatte som hadde hjulpet henne.

I dag ser 17-åringen lyst på livet. Hun går på en videregående skole hvor hun på sikt ønsker å ta fagbrev som Barne- og ungdomsarbeider. I dag trener «Anne», som selv turner, et turnlag med barn i alderen tre til seks år.

– Jeg elsker det! Barn er helt fantastiske! Jeg vil ha en jobb som gjør at jeg forhåpentligvis kan hjelpe dem til å være nettopp det – barn – slik jeg aldri selv fikk være. ●

DEN GRØNNE OASEN

*Et lite stykke unna sentrum av
Rio de Janeiro har Sjømannskirken et
gult hus og en stor hage som nordmenn
i storbyen oppsøker for å finne ro.*

TEKST LAILA BERGE FOTO LINN M. SKOGHEIM OG LAILA BERGE

Det er «Åpen dag» i sjømannskirken, Prinsesse Ragnhilds kirke, i Rio de Janeiro. Hita og Asbjørn Eikeland tar imot oss med store smil og åpne armer. Klemmene sitter løst.

En stor bolle med vaffelrøre står klar i kjøleskapet i det praktiske og romslige kjøkkenet, men det er ikke nødvendig med mye plass for å steke vaffer. Ekteparet tar heller med seg vaffelrøren ut på terrassen.

Mens den velkjente lukten brer seg over hagen, går praten lett om vær og vind, felles slekt og engelsk fotball. Hita og Asbjørn er vertskap i den relativt nyåpnede sjømannskirken, og har som jobb å få folk til å føle seg velkomne.

FRIVILLIGHET. Over 100 norske bedrifter er etablert i Rio, og det bor trolig mellom 500 og 1000 nordmenn i byen. Men de som oppsøker sjømannskirken trenger ikke sosialhjelp. Snarere tvert imot. De fleste norske som har flyttet til Rio er der på grunn av jobb. Jobben dekker gjerne både bolig i et bedre strøk, hushjelp og medlemskap i en lukket treningsklubb med andre norske medlemmer.

Hverdagen i Rio er likevel ikke bare enkel. Storbylivet er pulserende og spennende, men også overveldende, fremmed og utrygt. Inja Røinaas ser på sjømannskirken som et trygt anker i storbyen. Hun var med i byggekomiteen som sørget for at den nedslitte gamle villaen

ble forvandlet til et tiltalende møtested i bydelen Gávea. Her er det fredelig og tilbaketrukket, og god plass til å samles i grønne omgivelser.

– Jeg føler at jeg var med på å bygge opp noe varig, som kan skape positive ringvirkninger i Rio, sier ildsjelen, som nå har flyttet tilbake til Norge.

Inja håper sjømannskirken kan være et sted å avreagere. Hun følte selv behov for det da hun jobbet som frivillig på et barnehjem og med et skoleprosjekt i ett av byens slumområder. Der møtte hun mange brasilianske barn med tunge historier.

– Jeg kunne komme fra de som hadde absolutt ingenting, dra hjem, dusje, ta på meg høyhælte sko og gå i cocktailparty. Det føltes så meningsløst, sier hun.

Asbjørn og Hita Eikeland har tidligere drevet hjelpearbeid blant fattige barn i Sør-Amerika. Nå serverer de vaffer til nordmenn i sjømannskirkens hage. Herfra ser de Rochina, Rios største favela, som en påminnelse om at ikke alle er like privilegerte som nordmennene.

– Sjømannskirken er et naturlig sted å snakke om problemstillinger knyttet til det å være rik i et fattig land. Vi håper vi kan forsterke folks ønske om å gi noe tilbake til brasilianerne, sier Asbjørn.

ET RAUST SAMLINGSSTED. Det er en god dagnadsånd i sjømannskirken. Mange i den norske kolonien bruker mye av sin fritid på de ulike arrangementene i kirken.

Kjetil Solbrække er blant driv-

— “ —
Vi håper vi kan forsterke folks ønske om å gi noe tilbake til brasilianerne
Asbjørn Eikeland

- **(1)** I kirkehagen er det god plass til å spille både fotball og volleyball.
- (2)** Ekteparet Hita og Asbjørn Eikeland er vertskap i den nye sjømannskirken.
- (3)** Rio de Janeiro omtales ofte som en av verdens vakreste byer.
- (4)** Inja Røinaas beskriver kirken som et trygt anker i tilværelsen.

► kreftene for Camerata Laranjeiras, et kammerorkester for barn og unge fra fattige områder i Rio. Orkesteret har hatt flere konserter i sjømannskirken.

Selv har han bodd i Brasil i sju år, med ulike lederstillinger i oljebransjen. Hjemlengselen er fraværende, og Kjetil tviler på at han noen gang kommer til å flytte tilbake til Norge. Han har likevel et norsk miljø rundt seg, blant annet gjennom kirken.

– Den nå nedlagte skandinaviske kirken i sentrum hadde en mye mer beskjeden rolle på grunn av lokalene. Sjømannskirken er utrolig fin, og den har blitt et

naturlig samlingssted for oss nordmenn, sier Kjetil som ikke regner seg som kristen.

– Men sjømannskirken er så raus og inkluderende at alle føler seg hjemme der.

Det gjør også Arnhild Wartainen. Hun ankom Rio etter at sjømannskirken var ferdig pusset opp og tatt i bruk.

– Det føles riktig å engasjere seg for sjømannskirken. Kirken er en viktig tradisjonsbærer, sier hun.

Selv om Arnhild og familien bare skal bo i Rio i ett år, tar hun seg tid til å delta i planleggingen av kirkens aktiviteter.

For folk kommer først og fremst

▲ (1) Kjetil Solbrække har stor respekt for den inkluderende og rause Sjømannskirken.

(2) Arnhild Wartainen synes det er godt å ha et sted å møte andre norske.

(3) Juni Helen Eidsaa får ansiktsmaling, mens Jonas Edvardsen Linstad venter på tur sammen med Leah Fulton.

til kirken når det er arrangementer der. Det kommer gjerne 20 personer på matlagingskurs, 60 på tacokveld, og over 300 på 17. maifeiring. Det handler om å samles, snakke norsk og la barna løpe fritt på den store eiendommen.

– Kulturforskjellene er store, og språket er fremmed. Barna går på den amerikanske skolen, og engelsken er spesielt utfordrende for den yngste. Da kan det føles godt å møte likesinnede, forklarer hun.

FRISTED. Fra kirkehagen med vaffelduften er det utsikt over dalen til den amerikanske skolen, der det går rundt 50 norske barn. Blant elevene på skolen er også Asbjørn og Hitas sønn Marcus. Sjømannskirkens beliggenhet kan føles isolert for en åtteåring. Det hender han kjeder seg om ettermiddagene, da savner han Fyllingsdalen hvor han kunne løpe ut og treffe venner.

Likevel føler mange nordmenn at kirkeeiendommen er friere enn resten av Rio. For selv de barna som bor nær vennene sine her, kan ikke bare løpe på besøk til hverandre. Med storbyens folkemengder, trafikk og kriminalitet må barna finne seg i strengere regler enn hjemme i Norge. Det forteller Linda Edvardsen Linstad, som bor i byen med to barn på fem og åtte år.

– Når vi er på ferie i Norge, elsker barna å kunne sykle i gatene og være ute på egenhånd. Det er som å slippe sauene ut på beite etter at de har stått inne en hel vinter, sier hun.

Den samme friheten får barna smake på når de besøker sjømannskirken. Der tør Linda og andre norske foreldre å slippe de av syne.

– Kirken betyr veldig mye for oss, spesielt når mannen min er på jobb-reise. Vi føler oss trygge her, det er et fristed litt unna bråket og larmen i resten av Rio de Janeiro. ●

Foto: Christian Rummel/Thinkstock

Vinne verden?

BRILLUP ER EN GOD ANLEDNING FOR Å HENTE FREM STORE ORD.

Hva vil det gagne et menneske om han vinner hele verden, men taper sin sjel? Eller hva skal et menneske gi som vederlag for sin sjel? (Matteus 16,26).

Det siste året har jeg viet nesten hundre brudepar. Selve vielsene er stort sett svært hyggelige opplevelser. Jeg ser det virkelig som et privilegium å få dele disse viktige øyeblikkene med kjærlighet mellom mennesker. Men det som kanskje er enda sterkere for meg, er de mange gode samtalene på forhånd.

Mange av dem som gifter seg i vår sjømannskirke har levd noen år, og de fleste har levd sammen en god periode. Jeg blir stadig både imponert og glad over den sterke bevisstheten mange av dem har omkring det å stadfeste kjærligheten til hverandre gjennom å gifte seg i kirken. Det ligger for de fleste svært bevisste valg og prioriteringer i forkant. Faktisk tror jeg at om man er så heldig å finne den sterke og gjensidige kjærligheten,

JAN ODDVAR SKISLAND
SJØMANNSPREST
MALLORCA

og satser på den, så er det en god vei for å unngå å tape sin sjel.

I vigselstalene mine bruker jeg ofte et sitat fra den tyske, romersk-katolske teologen og filosofen Romano Guardini. Han har formulert det slik: «Kjærligheten skaper det trygge rom, der den andre kan bli seg selv». I det gode parforholdet skapes en trygghet som gjør at begge kan bli det beste av seg selv, at begge kan fortsette å vokse som mennesker. Ikke for å vinne hele verden, men for å vokse som mennesker.

Å tape sin sjel handler selvfølgelig om vårt forhold til Gud, men det handler også om å ta vare på det beste i oss selv og i de menneskene vi har rundt oss.

Brillup er en god anledning for å hente frem idealer og store ord. Men antagelig har vi mange andre gode anledninger til å fokusere på hva som er viktig i livet, og på hvordan vi «bevarer vår sjel». De gode samtalene kan neppe overvurderes.

PRESTEN BLANT DE VELLYKKEDE

*I drømmenes by ønsker Ellen Marie Skillingstad
å minne folk på at de er mer enn hva de gjør og utretter.*

TEKST OG FOTO SOLRUN DREGELID

Som i en scene fra TV-serien *Sex og singelliv*, kommer den elegante unge kvinnen med dressjakke og perle-øredobber småløpende over Broadway fra Columbus Circle. Hun svinger inn på bakeriet Maison Kayser.

– Beste kaken og kaffen i byen, forsikrer hun.

Riktignok er Ellen Marie singel, så mye kan hun røpe. Hun er også glad i pene klær og liker å utforske New Yorks mange restauranter, men der stopper vel kanskje også likheten med damene fra den amerikanske TV-serien.

DRØMMENES BY. For bare en liten del av tiden til 32-åringen tilbringes på Manhattans utesteder. Størsteparten tilbringes i et bygg av langt mer åndelig karakter.

– Er jeg ikke heldig? Å få jobb som prest i sjømannskirken i New York var en drøm som gikk i oppfyllelse.

– Hvorfor?

*«Drømmer
gir retning
til livene
våre»*

– Kanskje fordi det er drømmenes by? Dette er en by hvor folk ikke stopper opp etter de har nådd målene sine. Det er en by som får deg til å sette nye mål, på ny og på ny. Å ha en drøm for fremtiden tror jeg er viktig. Drømmer gir retning til livene våre, sier hun og ser – ja, drømmende – opp over toppen av skyskraperne som omringer oss.

Selv lever hun drømmen sin akkurat nå. En drøm hun noterte i dagboken sin i 2006, da hun var hun i ferd med å avslutte året som såkalt ettåring i sjømannskirken i New Orleans. En stilling hvor hun blant annet jobbet med studentarbeid, fikk testet evnene som husmor, men også som prest. Da presten ble syk, steppet 24-åringen inn og holdt sin aller første gudstjeneste.

– Jeg husker jeg ikke syntes det var skummelt. Aller mest var det gøy, sier hun.

TRYGG TRO. Likevel var det drømmen om å bli husmor i New York som var sterkest etter

oppholdet i New Orleans.

– Men da jeg etter hvert fikk mer innblikk i kristendommen gjennom profesjonsstudiet i teologi, så jeg at den kristne troen var relevant i alle sidene ved mitt liv. Steget inn i en tjeneste som prest ble en bekreftelse på det. Det var også forlokkende at som prest ville jeg få muligheten til å bruke veldig mange ulike sider ved meg selv.

Det var gjennom foreldrenes engasjement i kristent arbeid i Namsos, at kristendommen fikk fotfeste i Ellen Maries liv. Barnetroen ble til voksentro, og da hun var 19 år, tilbrakte hun et år på en kristen folkehøgskole. Bortsett fra familien, hadde hun få venner og bekjente som var kristne. På folkehøgskolen fikk hun for første gang erfare et større kristent fellesskap.

–For et år! Jeg husker jeg løftet beskjedent armene for første gang under lovsangen. Det hadde jeg aldri før gjort, og det kjentes litt fremmed. Men og jeg kjente meg raskt trygg i et miljø som var litt ►

“

Gud setter ikke pluss- og minustegn ved oss

► mer karismatisk enn det jeg var vant med hjemmefra. Det finnes så mange måter å uttrykke troen sin på og den ene er ikke mer rett enn den andre. Det viktigste er vel å kjenne seg trygg.

I dag er to armer i været under lovsangen ett av Ellen Maries kjennetegn som prest. Energien hun så tydelig bærer med seg hvor enn hun er, kommer tydelig til uttrykk også i gudstjenestene.

SÅRBAR SITUASJON. – *Hva liker du med å være prest i sjømannskirken i New York?*

– Allsidigheten! Som prest i denne sjømannskirken gjør jeg alt. Jeg serverer vafler, selger melke-sjokolade, kjører til Washington DC en gang i måneden for å holde gudstjeneste, skriver prekener, døper barn og vier brudepar. Jeg har sterke møter med alt fra studenter, til businessfolk til kunstnere til eldre. Brukerne av kirken her er nok en del mer variert enn det vi finner hjemme.

Hun stopper opp, og snur seg etter en dame på gaten.

– *Man all mighty*, utbryter hun. Starstruck!

Hun ser på meg et sekund før hun snur hodet tilbake for å få øye på kvinnen som nå har forsvunnet i folkemengden.

– Det var Yoga Jones fra TV-serien «Orange is The New Black»! Og du spør meg hvorfor jeg liker å være prest her, roper hun

over sirenene til en brannbil, og slår ut armene.

Hun summer seg, tar en slurk av kaffen, før hun vender tilbake til å prate om de hun møter i kirken. De med mål og drømmer. De som tilsynelatende får til alt.

– Jeg beundrer alle som våger å prøve lykken i New York. Min erfaring er at mange nordmenn som jobber og studerer i New York har stort fokus på å prestere, å gjøre ting riktig. Det er en sårbar situasjon å være i. Jeg tror mange av disse menneskene trenger en prest som setter ord på en viktig side ved Gud, nemlig at han ikke setter pluss- og minustegn ved oss, og at vi er mer enn det vi gjør og utretter. Jeg ønsker å formidle tro og håp, på oss selv og på fremtiden, sier hun alvorlig.

– *Hva er det kjekkeste du gjør på jobb?*

– Jeg elsker vigselssamtalene, kommer det spontant.

– Noe av det jeg er mest opptatt av som prest, er dynamikken i en relasjon, og jeg liker å gå i dybden. Få folk til å våge å prate om ting, om det relasjonelle. Og det er jo det kristen tro handler om; vår relasjon til Gud og våre medmennesker.

NYE MENNESKER. I likhet med dem hun møter, jobber også Ellen Marie med å åpne seg – gang på gang – når hun treffer nye mennesker. Det har hun etter hvert fått god trening i. Til nå har

► – Jeg beundrer alle som våger å prøve lykken i New York, sier sjømannsprest Ellen Marie Skillingstad.

hun bodd på tre steder utenfor Norge. I London, hvor hun jobbet på KFUK-hjemmet, i New Orleans og her. Sånn sett føler hun at hun kan relatere seg til mange av dem hun møter i New York. Hun vet hvordan det er å være alene på en ny plass uten nettverk.

– Det er ingen lek å finne seg til rette i en ny by. Når jeg må la folk bli kjent med meg gang på gang, må jeg tørre å være litt sårbar. Det er fint, men også utfordrende. Av og til kan jeg savne å være sammen med noen som kjenner meg godt.

Noen som kan minne meg på hvem jeg er. I de øyeblikkene er det jeg tar opp telefonene og ringer hjem til venner og familie i Norge.

LYKKELIG SLUTT. Det er de fem eldre søsknene, foreldre, tante-barn og venner hun savner mest – og Namsos da selvfølgelig, byen hun vokste opp i, men som hun forlot allerede som 19-åring.

– Tro det eller ei, men jeg er en skikkelig patriot. Det er Namsos som er byen min. Faktisk er det ikke lenge siden jeg sang «Vinsjan

på kaia» av DDE i et bryllup her. Det var brudeparets yndlingssang, og fordi jeg vokste opp med mye trønderrock, har den faktisk blitt en av mine favoritter også, sier hun og ler.

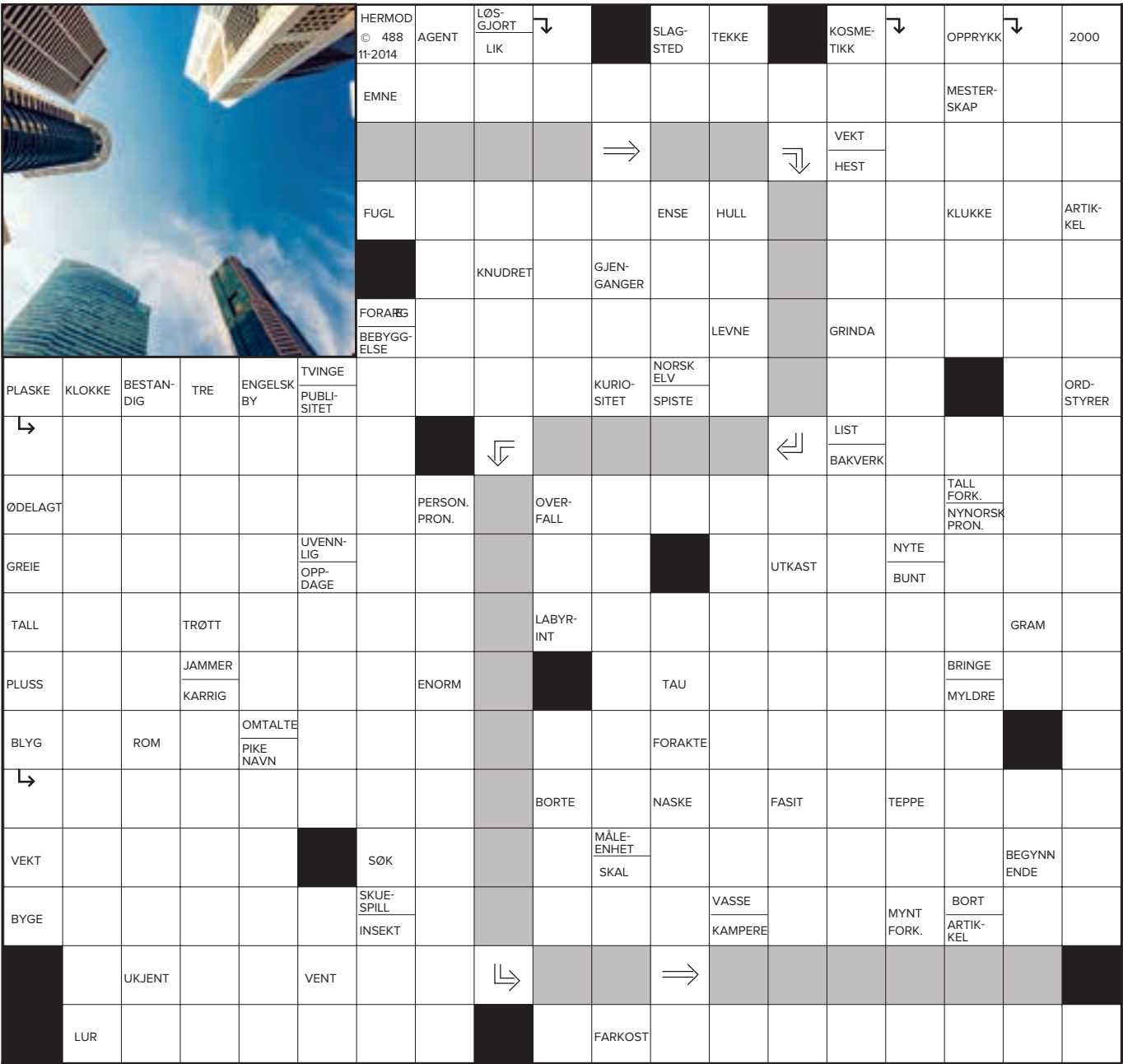
Samtidig presiserer Ellen Marie at hun har en tendens til å trives der hun er, og at hun tross alt sjelden har hjemlengsel. Hun har funnet sin faste joggerute i Central Park. Hun har funnet sine favorittkafeer og -restauranter, og hun har funnet ut hvordan hun bare kan glemme at hun er i en av verdens travleste byer.

PROFIL

Navn
Ellen Marie Skillingstad
Alder
32 år
Sivilstatus
Singel
Fra
Namsos
Jobb
Sjømanns-
prest i
New York

– Jeg har kjøpt meg en ny stol. En lenestol. Fra den har jeg utsikt mot de høye husene på Manhattan. Men når jeg sitter der og leser New York Times og drikker kaffe, står byen stille. Det er ingenting som beveger seg. Da føler jeg en ro. Det er utrolig deilig i en hverdag som er så omskiftelig.

– *Hva tenker du om fremtiden?*
– Livet er jo et eventyr og jeg elsker historier med en lykkelig slutt. Hvis enden på visen er at jeg skal bli boende her, er jo det en happy ending. ●

SEND INN OG VINN TRE BLINK-LODD

Vinnere av Kryssord 4/15: Tor Erik Nilsen, Stavsjø / Valborg Skog, Hammerfest / Harald Aas, Sandnessjøen

Løsningsgate: Ønsk velkommen det du ikke kan unngå

LØSNINGSORD: _____

NAVN: _____

ADRESSE: _____

Send løsningsordet innen 5. oktober til: HJEM, Sjømannskirken, Nedre Slottsgate 4, 0157 OSLO eller til: hjem@sjomannskirken.no

STRIPA

«Hvis jeg sender mine bønner som tekstmelding, tror du jeg får raskere svar da?»

REAKSJONER

hjem@sjomannskirken.no

Nettkirken

Takk for den fantastiske jobben dere i Nettkirken gjør på den andre siden av skjermen! Det betyr mye for meg å få dele mine innerste tanker med nettpresten. Takk også for forbønn og daglige betraktninger og søndags-tanker på e-post. Samtidig håper jeg Nettkirken kan endre på lystenningsmulig-heten. Det er fint å tenne lys, både for meg selv og andre, men slik designet er utformet blir det bare rot og ikke ro.

A.L.
OSLO

Skuffet

Jeg tok med meg et eksemplar av bladet da jeg var på ferie på Gran Canaria i sommer. Det var mye inter-essant å lese om Sjømannskirken, mange bilder og fin layout, men jeg ble skuffet over den beskjedne spalteplassen som var gitt andakten og annet oppbyggelig stoff. Det virker som det er en trend, både i dette bladet og norske aviser, at alt som har med forkynnelse å gjøre blir nedprioritert. Det er synd! Ikke minst i en utgave hvor presten Bjørn Nygaard etterlyser mer kunnskap om kristen tro i Norge.

MISFORNØYD LESER
BERGEN

Kirkebilder

Tusen takk for kjempefint blad! Jeg ble veldig glad for at adresseoversikten, med bilder av alle sjømannskir-kene, var tatt inn igjen. Det har vært et savn! Den motbe-viser det inntrykket mange lett kan få, at sjømannskirker bare legges ned og at det nesten ikke er noen norske kirker igjen i utlandet. Og så håper jeg inderlig at New Orleans-kirken fortsatt blir å se på Sjømannskirkens verdenskart.

GUNNAR T.
MOLDE

KAFFENYTT

► Noen arbeider utrettelig for å avdekke all verdens myste-rier. Nylig kunne australske forskere avsløre hvorfor svart kaffe, servert i hvitt krus, gir en bitrere smak enn for eksempel i et blått krus. Det er fordi kontrasten mellom fargen på kaffen og kruset gjør utseendet og smaken mer markant. Kaffe i klart glass smaker visstnok søtere.

— “ —
Det betyr mye for meg å få dele mine innerste tanker med nettpresten
A.L.

Bærsteder

HAR DU NOEN STEDER I LIVET BARE DU VET OM?

Da jeg var barn, satt jeg en sommerdag til bords med 30 mennesker. Det var i juli og det var på Jevnaker.

Ferskt kjøtt og nykokt sommerkål smakte. Og så kom desserten: 30 skåler fylt med markjordbær med fløte.

Verten hadde bærsteder. Han gikk daglig korte eller lange turer i engen. Han kjente ikke bare bekker og enger, men tuer og strå. Han kunne, når tiden var inne, servere nyplukkede markjordbær i gode porsjoner til 30 mennesker.

Jevgenij Jevtusjenko har skrevet en bok med den vakre tittel *Bærsteder*. Den handler om det første kyss, om en avstandsforelskelse, om et gjensynets øyeblikk.

Har du også bærsteder i ditt liv? Steder bare du vet om? Du fant dine markjordbær der.

Man bor ikke på et bærsted. Man er ikke der hele tiden. Noen mennesker oppdager ikke sine bærsteder. De var innen rekkevidde, men de hadde ikke syn for dem.

KARSTEN ISACHSEN
PREST OG FORFATTER

Jeg er underveis til et stille sted hvor sommerens blomster vokser noen meter over mitt hode.

Men før jeg når dit, gjelder det å ha sans for bærstedene underveis. De er ikke i regulerte områder, ikke planlagt, ikke dyrket. Der jeg minst ventet det, fant jeg mitt eget bærsted.

Og også et annet år, hvis jeg var tålmodig og ikke glemte, så kunne jeg kanskje finne tilbake. Midt i modningsuken ventet kanskje nye markjordbær.

Jeg har sans for bærsteder. Jeg har sans for barndommens markjordbær. Jeg har sans for den nyutsprungede ungdoms første kyss.

Og så har jeg sans for åndelige bærsteder. Jeg husker en time i en sval landsbykirke. Jeg husker et møte med et ekte kristenmenneske. Jeg husker et oppgjørsøyeblikk.

Det finnes steder, personer og ord som ble som bærsteder. Uventet og overraskende ble en helt vanlig dag annerledes. Fordi mine øyne så, og mine hender holdt markjordbær.

«Jeg er underveis til et stille sted»

JOBB I UTLANDET?

Sjømannskirken er en frivillig organisasjon som ønsker å være et kirkelig, kulturelt og sosialt møtested for alle nordmenn i utlandet for kortere eller lengre tid.

Å jobbe i Sjømannskirken betyr varierte arbeidsdager, internasjonal erfaring og mulighet for personlig vekst og utvikling i et spennende kirkemiljø.

MELD DEG PÅ SJØMANNSKIRKENS JOBBVARSLER
OG SE LEDIGE STILLINGER PÅ [SJOMANNSKIRKEN.NO](https://sjomannskirken.no)

Foto: Vegar Valder/Bergens Tidende

STAS MED VISITAS

Biskop Halvor Nordhaug besøker sjomannskirken i London i september.

Som biskop i Bjørgvin har du også tilsyn til Sjomannskirken. Hva betyr det?

– Jeg har tilsyn både med de ansatte og med menighetslivet ved sjomannskirkene. Jeg gir tjenestebrev til alle vigslende medarbeidere og hvert år foretar jeg en visitasreise til en eller flere sjomannskirker. I år går turen til London.

Hva er forskjellen på en visitt og visitas?

– En gammel vits forklarte forskjellen slik: «Når vi besøker mormor er det en visitt. Når hun besøker oss er det en visitas». Bortsett fra at dette er urettferdig mot alle gode bestemødre, aner jeg at poenget treffer sånn noenlunde. Under en visitas er det forhåpentligvis også hyggelig, men jeg vil ikke bare oppmuntre men også utfordre dem jeg besøker.

Hva var det viktigste du lærte som studentprest i Sjomannskirken på 1980-tallet?

– Jeg ble stadig overrasket over hvor godt jeg ble mottatt av studentene og andre fastboende nordmenn i Europa. Jeg hadde ventet mer skepsis og avvisning, men jeg fikk nyte godt av Sjomannskirkens veldig sterke posisjon.

Hva ville du tatt tak i hvis du var generalsekretær i Sjomannskirken?

– Jeg ville legge stor vekt på å motivere alle ansatte til å dele sin tro på en tydelig måte. Det diakonale nærvær er en umistelig del av oppdraget, men i seg selv er det ikke tilstrekkelig dersom vi vil formidle evangeliet. Dagens nordmenn vet stadig mindre om hva kristendom er. Det må vi fortelle dem, og så må vi tørre å invitere dem til å tro evangeliet og leve som disipler.

HJEM SØKER DEG

► Har du en spennende historie å fortelle? Eller er du god til å fotografere?

Vi søker dyktige, idérike og kreative frilansjournalister og fotografer i utlandet. Send en e-post med arbeidsprøver til hjem@sjomannskirken.no, så tar vi kontakt.

559

Sjomannsprestene offshore utførte 559 besøk på norske oljeplattformer i fjor, ti prosent flere enn i 2013.

Foto: Sjomannskirkens arkiv

– SJELENS NØDHAVN!

Journalist Tom Stalsberg om Sjomannskirken.

PÅ SJOMANNSKIRKENS medarbeidersamling i sommer var flere eksterne foredragsholdere invitert for å dele sine tanker om hvordan organisasjonen oppleves «fra utsiden». En av dem var Tom Stalsberg, ateist og kulturjournalist i Dagbladet, en avis som ikke er nevneverdig kirkevennlig.

– Det vitner vel om en mann helt uten ryggrad vil jeg tro. Som troløs er det alltid kjekt å møte troende. Kanskje jeg kan påvirke dem, ler 58-åringen før han raskt legger til:

– Neppe.

– Har det vært dager i livet hvor du skulle ønsket du kunne tro på Gud?

– Nei, men dager med bønn for menneskehetens ondskap? Ja!

– Hvordan ser Sjomannskirken ut gjennom dine øyne?

– Jeg ser kulturinstitusjonen og en organisasjon som tar vare på gamledager. Sjomannskirken er viktig for nordmenn i utlendighet og litt trist også for folk som drar på ferie og ikke evner å passe på seg selv og barna sine. Derfor må vi ha noen i førsteleddet.

Stalsberg har selv besøkt flere sjomannskirker i USA og beskriver kirkene som «et sted for rastløse sjeler som trenger ei trygg havn».

– Er det bare poesi eller også litt personlig?

– Det er personlig poesi.

Foto: Trine Norder

Nytt om navn

FRANKRIKE

Kjersti Jåvold Landmark (20), Haslum, er ansatt som ettåring ved

sjomannskirken i Paris. Hun er for tiden med i utvekslingsprogrammet «Communication for Change», i regi av KFUK-KFUM og Kirkens Nødhjelp.

SPANIA

Anne Stige Beck (49),

Kongsberg, er ansatt som nytt vertskap ved sjomannskirken i Torrevieja. Hun kommer fra stillingen

som avdelingsleder i Kirkens Bymisjon i Drammen, avdeling Kongsberg. **Philip Beck** (61) er ansatt i en deltidsstilling på samme sted. Han kommer fra jobben som senior prosjekt-ingeniør i FMC Technologies.

Arne Nilsen Berge (27),

Kristiansand, er ansatt som ettåring ved sjomannskirken i Albir-Villajoyosa. Han kommer fra stillingen

som ungdomsarbeider i Lund menighet. **Lene Nilsen Berge** (29) er også ansatt som ettåring ved samme sted. Hun kommer fra stillingen som flyktningkonsulent i Songdalen kommune.

Elisabeth Lund (27), Trondheim, forlenger ettårings-

kontrakten ut

august og går deretter over i et vikariat som diakonal medarbeider ved sjomannskirken i Albir-Villajoyosa til mai 2016. Hun har pedagogikkutdannelse fra NTNU.

«VI MÅ TØRRE Å INVITERE TIL Å TRO EVANGELIET»

Halvor Nordhaug

Norsk student i utlandet?

TINE KÅRER ÅRETS #BRUNOSTAMBASSADOR

Vinn reisegavekort til 10.000,-

I perioden 21/9 - 1/11 2015 har du muligheten til å konkurrere om å bli årets **#brunostambassador** og vinne et reisegavekort på kr 10.000. Gå inn på våre Facebooksider for mer info og for å delta: [facebook.com/brunostenefratine](https://www.facebook.com/brunostenefratine)

HAVILA SHIPPING ASA

The objective of Havila Shipping ASA is to be a leading supplier of quality assured supply services to the offshore industry, nationally as well as internationally. This will be achieved through a focus on solid earnings, safe operations and human resources.

During 2007 Havila Shipping ASA will be the owner of 11 vessels within the segments anchor handling, platform supply vessels and multi-field rescue recovery vessels. The company has further 11 vessels under construction. Three of the ships are being built in China.

The present Havila Shipping ASA was listed on the stock exchange in May 2005. Through its principle shareholder, Havila AS, the company has a long tradition and high competency in the maritime sector and over the past 25 years the company has been an important actor in the supply sector.

www.havila.no

HAVILA SHIPPING ASA P.O. Box 215, N-6099 Fosnavåg Tel.: +47 70 08 09 00 Fax.: +47 70 08 09 01 www.havila.no

ISLAND OFFSHORE

www.islandoffshore.com

HAR DU FYLT 60 ÅR OG SLUTTET TJENESTEN TIL SJØS?

PENSJONSTRYGDEN
FOR SJØMENN

Da har du kanskje rett til...

- **sjømannpensjon**
hvis du har opptjent minst 150 pensjonsgivende farts måneder
- **et engangsbeløp**
hvis du ikke har nok fartstids måneder til å få sjømannspensjon, men har minst 36 pensjonsgivende farts måneder

Det gjelder visse unntak for den som har ytelser som ufør eller som AFP-pensjonist.

Sjekk din fartstid, se dine rettigheter og søk om pensjon på: www.pts.no

ATEA

Spesialister innen IT-infrastruktur

DEEP SEA SUPPLY

www.deepseasupply.no

Leading the way

DNO is an Oslo-listed, Middle East and North Africa focused, oil and gas company holding stakes in 18 licenses in various stages of exploration, development and production both onshore and offshore in the Kurdistan Region of Iraq, the Republic of Yemen, the Sultanate of Oman, the Emirate of Ras Al Khaimah, the Tunisian Republic and Somaliland.

www.dno.no

Supplier of Provisions and Bonded goods to offshore and Maritime industry Export of Norwegian Foods

EURO SUPPLY

SHIP CHANDLER

Tlf.: +47 55 39 46 60 Fax: +47 55 39 46 61
www.eurosupply.no

gcrieber-shipping.com

ADAPT

TO THE FUTURE

GCRIEBER

www.dn.no

www.tradewindsnews.com

NORWEGIAN HULL CLUB

Oslo Maskinistforening
Arbeidsgt. 1 0253 Oslo

Crawford
CENTER
Stavanger

www.ccstavanger.no

Garasjeporter
Portåpnere
Salg - Service - Montasje

Sømmevegen 2
4055 Sola
Tlf: 911 25 338
post@ccstavanger.no

Vi planlegger storkjøkken
hvor det skal være!

TLF: +47 922 23 444 - E-post: egil100@online.no
www.norsk-sk.no

ARNE BLYSTAD AS

HAAKON VIIS GT. 1, 0161 OSLO, NORWAY
PHONE: +47 23 11 82 70
WWW.BLYSTAD.NO - WWW.OHT.NO

REMØY SHIPPING

www.solvangship.no

Vår kunnskap - din trygghet

DEEPOCEAN

Tlf.: 52 73 60 00 - mail: post@absolutt.as
www.absolutt.as

TRAVEL

SETTING NEW GOALS

La G travel ta ansvar
for din neste reise

AAS MEK.
VERKSTED

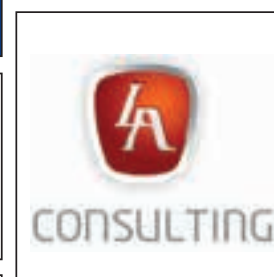
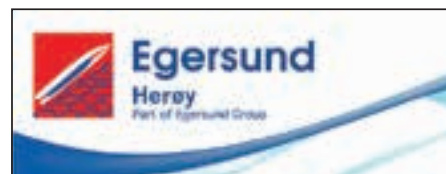
www.bergenmaritime.no

Båragutt AS

Adding value to business

NorDan®

NORKART

O. H. MELING & CO. AS
SHIPOWNERS
OPERATORS
FORWARDING AGENTS
BROKERS
TELEPHONE 04 30 85 80
TELEFAX 04 30 28 61
E-MAIL: o.h.meling@nordnet.no
SMS: NO 904 35 5 352 101
4001 STÅNANGER (NORWAY)
PARASITVEIEN 2B
401 004 217

OCEANEERING®
rotator
www.rotator.no

PEIS
MESTEREN AS

OSC
Offshore Simulator Centre AS
www.offsim.no

Rogalands Sikkerhet
moderne sikkerhetsløsninger
www.rogalandsikkerhet.no

ROTT
REGNSKAP & RÅDGIVNING

ROYAL TRANSPORT AS
www.royaltransport.no

Scana

Sjøfartsdirektoratet
Norwegian Maritime Authority
NIS//NOR

Norges Rederiforbund
Norwegian Shipowners' Association

NORSK MARITIMT MUSEUM

JERNIA Sælen
Os sentrum
Tlf 56 30 44 90
jernia.no

RAUMA
GARN

DEDECMS
Rob Arnesen: www.robarnesen.com
Solbriller, leker, import, engros

Salmon Group

RØDNE FJORD CRUISE
www.rodne.no

Ship Finance International

Skipskompetanse
www.skipskompetanse.no

NORTH SEA SHIPPING

O&M

ProNav
www.pronav.no

SNS

STC
SEA TANK CHARTERING AS

sg
www.sg-as.no

SIEM
OFFSHORE

SKOGST@D
ELEKTROSERVICE AS
LYD - LYS - BILDE - ELEKTR

Sørlandslisten
Formsikker design
Din produsent av listverk og foringer
www.sorlandslisten.no

SpareBank SMN

SPISS
ARKITEKTUR & PLAN AS

VOLSTAD SHIPPING AS
- expect more

konomi-deler AS

WESTCON®
www.westcon.no

Elektrikerne kommer fra:
Svithun Elektro
- VI KOMMER NÅR STRØMMEN GÅR!
Telefon: 51 70 97 20 • www.svithun-elektro.no

Ventilasjons Montasje Companiet AS

RØRLEGGERFIRMA BJØRN JENSEN
Lahelleveien 33
3218 SANDEFJORD

MIRA AS
Henriette Folgerø
1063 OSLO

Bulls Tankrederi AS
P.B.271
3201 SANDEFJORD

tungesvik
BYGG AS
TH. 53 75 55 70 - 5503 SKANEVIK
www.tungesvik-bygg.no

tm
TeroMarine
Fleet Management Solutions

ØGLÆND SYSTEM
www.oglaend-system.com

ZENITH SURVEY

VB
VARME & BAD

TRANSPORTOPPDRAK
BERGEN
Vi utfører det meste innen transport, terminal og kranbiltjenester.
ER DET NOE MER VI KAN GJØRE FOR DEG?
www.transportoppdrag.no
Ring oss på telefon: 55 15 41 40

TIGMEK

ANONYM GIVER

EBR CONSULTING AS

wellbore
www.wellbore.no

SPAR SHIPPING AS

TMC
Compressors of the Seas®
www.tmc.no

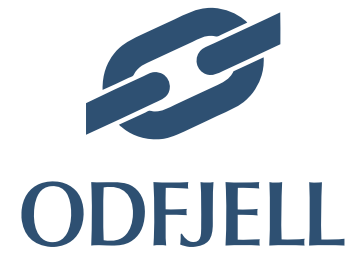

Valen Marina
VALEN KAI

WEST AUDIO

SJØMANNSKIRKEN TAKKER ALLE SINE BIDRAGSYTERE		ABAS AS Postboks 51 3421 LIERSKOGEN	ADEKVAT AS Randabergporten 300 B 4070 RANDABERG	AS Ryfylke Trelast Alsvikvegen 46 4120 TAU			Johannes Lønvik AS Midtbygda 50 7629 YTTERØY	Justnes AS	Kaliber AS Kjørredvika 12 c 5141 FYLLINGSDALEN	SJØMANNSKIRKEN TAKKER ALLE SINE BIDRAGSYTERE	
BAAS COMPONENT AS Sophie Radichs vei 21 2003 LILLESTRØM www.baascomponent.com	Bavakt AS Runarveien 5 3242 SANDEFJORD	Bema AS PB,106 4891 GRIMSTAD www.bema.no	Bergen Agent AS Rieber-Mohns veg 2 5231 PARADIS	BIL1 GRAN RUNE ENGESVOLL Jahrenvegen 71 2760 BRANDBU			KRO-MA AS Maria Dehlis vei 34 A 1083 OSLO	Kverneland Næringspark AS Kvålkroken 4 4323 SANDNES www.kverneland-næringspark.no	Landaus Busstrafikk Skårersletta 10 1473 LØRENSKOG Tlf: 911 15 191 www.landausbusstrafikk.no	LE SERVICE AS Hauglandsvegen 9 4362 VIGRESTAD	Leinebris 6099 FOSNAVÅG
Boen Bruk AS 4658 TVEIT	Borgund Folkehøgskole Løypeveien 1 6012 ÅLESUND	Bringsvor Consulting AS Skogvegen 13b 1406 SKI www.bringsvor.com	Brødrene Håland AS Postboks 28 4349 BRYNE	Brødrene Raastad As Håndverksv. 31 1405 LANGHUS WWW.RAASTAD.NO			Lindrup Martinsen AS Fr Nansens plass 6A 9008 TROMSØ	Livsforsikringsselskapet Nordea Liv Norge AS Folke Bernadottesv. 38 5147 FYLLINGSDALEN	Logistikk og Baseservice AS Husøyvegen 110 6520 FREI	Lyngdal Inn A/S Rom 4580 LYNGDAL	M. G. Riisøen AS Frans Bejersv. 33 5232 PARADIS
Bygg Isolering Vest AS P.B.239 5873 BERGEN	Cars Software AS Fossveien 25 3400 LIER	Cflow Fish Handling AS Holsneset 25 6030 LANGEVÅG www.cflow.no	CHEVRON PRODUCTS SCANDINAVIA AB Postboks 445 0213 OSLO	CHRISTIANSLUND HOLDING AS Lodsgaten 28 1630 GAMLE FREDRIKSTAD			Mads Kaggestad AS Hovseterveien 44c 0768 OSLO	Magnus & Co AS Totlandsvegen 2 5224 NESTTUN	Matre Maskin As 5420 RUBBESTADNESET www.matra.no	Midtnorsk Opplæring AS Løkkenveien 208 7332 LØKKEN VERK	Mjøndalen Mat AS Arbeidergata 17 3050 MJØNDALEN
COX STRATEGISK DESIGN AS Atelier IIsvika sa 7018 TRONDHEIM www.coxsd.no	Devold Aalesund AS Keiser Wilhelms gate 2 B 6003 ÅLESUND www.devold-aalesund.com	Dr. Techn Kristoffer Apeland AS Postboks 6632 St.Olavs plass 0129 OSLO	Drange Dental AS Tordenskjolds gt. 16 4612 KRISTIANSAND S	Eidshaug Rederi AS Eidshaug 7940 OTTERSØY			ML Maskin Martin Lein Strømsv. 35 2010 STRØMMEN	Mosserødhjemmet Plutosvei 24 3226 SANDEFJORD	Myhre Rør As PB 2077 Hillevåg 4095 STAVANGER Mobil 900 57 419 Fax 51 88 06 75	NILSSON TRELAST AS Haakon Vllsg 29 Lade 7041 TRONDHEIM	Nord-kran AS Maria Dehlis v 40 1083 OSLO
Eksakt Regnskapservice AS Skippergaten 4 4611 KRISTIANSAND S	ELEKON PROSJEKT AS Åsmoen 6 2052 JESSHEIM www.elekon-prosjekt.no	Engelsviken Slipp AS Molov. 14 1628 ENGELSVIKEN www.engelsvikenslipp.no	Fana Auto AS Råtræet 11 5239 RÅDAL www.fanaauto.no	Fiskekompaniet Tromsø AS P.B 396 9254 TROMSØ			Norrønafly Propeller & Parts AS Strømsveien 344 1081 OSLO	Norsk Bergsikring AS Stongfjorden 6984 STONGFJORDEN www.norskbergsikring.no	Olav Aakre AS Pb 2183 Langnes 9268 TROMSØ	Opplevelsessenteret Østfoldbadet AS P.m. Rowdes gate 8 1811 ASKIM	OSV SIVERTSEN AS Gamleveien 1 4018 STAVANGER
FJELLBORING SØR AS Postboks 140 4558 VANSE	Fjordesign AS Tørvund 6947 LAVIK	Flatsetsund Engineering AS Lunvikveien 42 6523 FREI	FLIS & BAD AS HUSEBYSLETTA 19 3400 LIER Comfor Lier - Fliser & Bad	FLORØLANDETS TRANSPORTARBEIDERLAG LOSSE OG LASTE Postboks 489 6901 FLORØ			Ottar Augdal AS Maskinentreprenør Industriveien 69 7080 HEIMDAL www.augdal.no	Partrederiet Johrema ANS 5398 STOLMEN	Partrederiet Onar og Odd Emil Sjø ANS PB. 28 5484 SÆBØVIK	PERCONSULT SPESIALTRANSPORT AS Midtsandveien 17 c/o Per Aage Hansen 7563 MALVIK	PEXTEC AS Postboks 592 0214 OSLO www.pextec.com
Focus Forlag AS Utsiktsveien 1 1369 STABEKK	Fremmegård Regnskap DA Tronstadveien 7 1820 SPYDEBERG	Fremstad & Rokeseth AS Pb 72 Heimdal 7472 TRONDHEIM www.elkonor.no	Frøken Fisk AS Nergata 12 7332 LØKKEN VERK	Frøya Transportsenter AS Hamarvika næringspark 7263 HAMARVIK www.froya-transport.no			Qubit AS C/O Christian Reite Trond- helmsveien 83 A 0565 OSLO	Registrert Revisor Tom Ove Olsen AS Åslia 18 5115 ULSET	Rennesøy Tomat og Fruktpakkeri AS Østhusvikveien 503 4150 RENNESØY	RIANOR AS Varheivegen 58 c 4340 BRYNE	Salatmestern AS Pancoveien 16 1624 GRESSVIK
Grieg Alex Birger Rieber Mohns vei 2 5230 Paradis	H Ryeng Produkter AS Smedveien - Hatteng 9046 OTEREN www.hryeng.no	Hagen Rent Corporation AS Pb 904 4089 HAFRSFJORD	Haugås INTERIØR AS MADLAKROSSEN 25 4042 HAFRSFJORD	HEGNAS MARINA Vallev 1011 3960 STATHELLE			Sintech AS Heggeodden 6 1389 HEGGEDAL	SLIPING OG HONING AS Skogateigen 4 4362 VIGRESTAD www.slippingoghoning.com	Storesund Tankrederi AS Storesundv. 305 4260 TORVASTAD	Sølvfunn AS Dronning Maudsgt. 1-3 0250 OSLO	T O Salg & Service As Bjørumsvegen 38 4820 FROLAND
Hg Marine Electronics AS Myravegen 11 6060 HAREID	Hillesvik Transport AS Uggdal 5685 UGGDAL	Hjartdal og Gransherad Rekneskapskontor AS Postboks 12 3665 SAULAND	Hogst og Rydding AS Ænsmoen 47 5710 SKULESTADMO www.hogsogrydding.no	Holmsens Elektro AS Fredheimveien 3 1087 OSLO			Taks Måling AS Folkestadhøgda 12 1592 VÅLER I ØSTFOLD	Takst/Byggmester Jan Frode Larsen As Postb 30 5852 BERGEN www.byggmester-fln.no	Takstmann AS Nordre Ringåsen 7 3512 HØNEFOSS	Teknotherm Marine AS Pb 87 1751 HALDEN	Terje Lossius AS Fillaunveien 5 7240 HITRA
Ing. Øyvind Isaksen AS Skoleveien 21 9180 SKJERVØY	INGE HJELLE ENTREPRENØR-FORRETNING AS Postboks 33 5206 OS	INGENIØR G VÅGE AS STRØNEV 34 5217 HAGAVIK	INKA AS Rottingen 244 5216 LEPSØY	Isku Interiør AS pb 6714 0609 OSLO			Testra As Fredriksborgveien 22c 0286 OSLO	Tor A Swensen Landhandel 8158 BOLGA	Tore Kristian Tjemsland Pb 321 Forus 4067 STAVANGER	Trondheim Og Omegn Boligbyggelag P.B 4393 Vika 8608 MO I RANA	Universitetet I Agder PB 422 4604 Kristiansand
DIN ANNONSE HER? kontakt: salg@sjomannskirken.no	Isovator AS Horgenveien 227 3300 HOKKSUND	Ivars Transport AS Hidlegarden 15 5437 FINNÅS mail: ivar@ivartransport.no www.ivartransport.no	Jarle Tveiten Transport AS Heradstveitvegen 201 5620 TØRVIKBYGD	Jm Økonomipartner AS Jakob Askelands vei 13 4314 SANDNES			Van-line Nord Norge AS P.B 5204 9285 TROMSØ	Vavik Tønnesen AS P.B 6068 4691 KRISTIANSAND S	Vold Regnskap AS Snekkerveien 10 4321 SANDNES	Volstad Management AS Pb 1137 6001 ÅLESUND	Wergelandsgården As P.B. 139 4662 KRISTIANSAND S

VELKOMMEN

Du kan når som helst besøke nettkirken.no. Her kan du tenne lys, lytte til salmer og musikk eller lese i Bibelen. Her finner du også bønner å be, eller du kan be om forbønn. Du kan også sende e-post eller chatte med en av våre fire nettprester om det du er opptatt av. Det kan være personlige ting, tanker om tvil og tro eller et behov for å bli sett av et annet menneske. Nettprestene har taushetsplikt.

ÅPEN FOR ALLE. ALLTID

HJEM

ANSVARLIG REDAKTØR
Inge Mørland

REDAKSJON
Solrun Dregelid
Linn Mevold Skogheim
Marianne H. Westerlund
Morten Opedal

DESIGN
REDINK

TRYKK
HBO trykk AS
48 000 eksemplarer
7 utgivelser i året

RIS, ROS ELLER TIPS
+47 22 47 86 84
hjem@sjomannskirken.no

ABONNEMENT
+47 55 55 22 52
servicepost@sjomannskirken.no

ANNONSER
+47 51 55 05 84
salg@sjomannskirken.no

COVER
Utsikt til Kristusstatuen på
toppen av fjellet Corcovado.
Foto: Christian Adams/Getty
Images

UTGIVER
Sjømannskirken – Norsk kirke
i utlandet. Bladet ble første
gang utgitt i 1865 under
navnet Bud & Hilsen.

I NESTE NUMMER

*Hvem besøker
Sjømannskirken?*

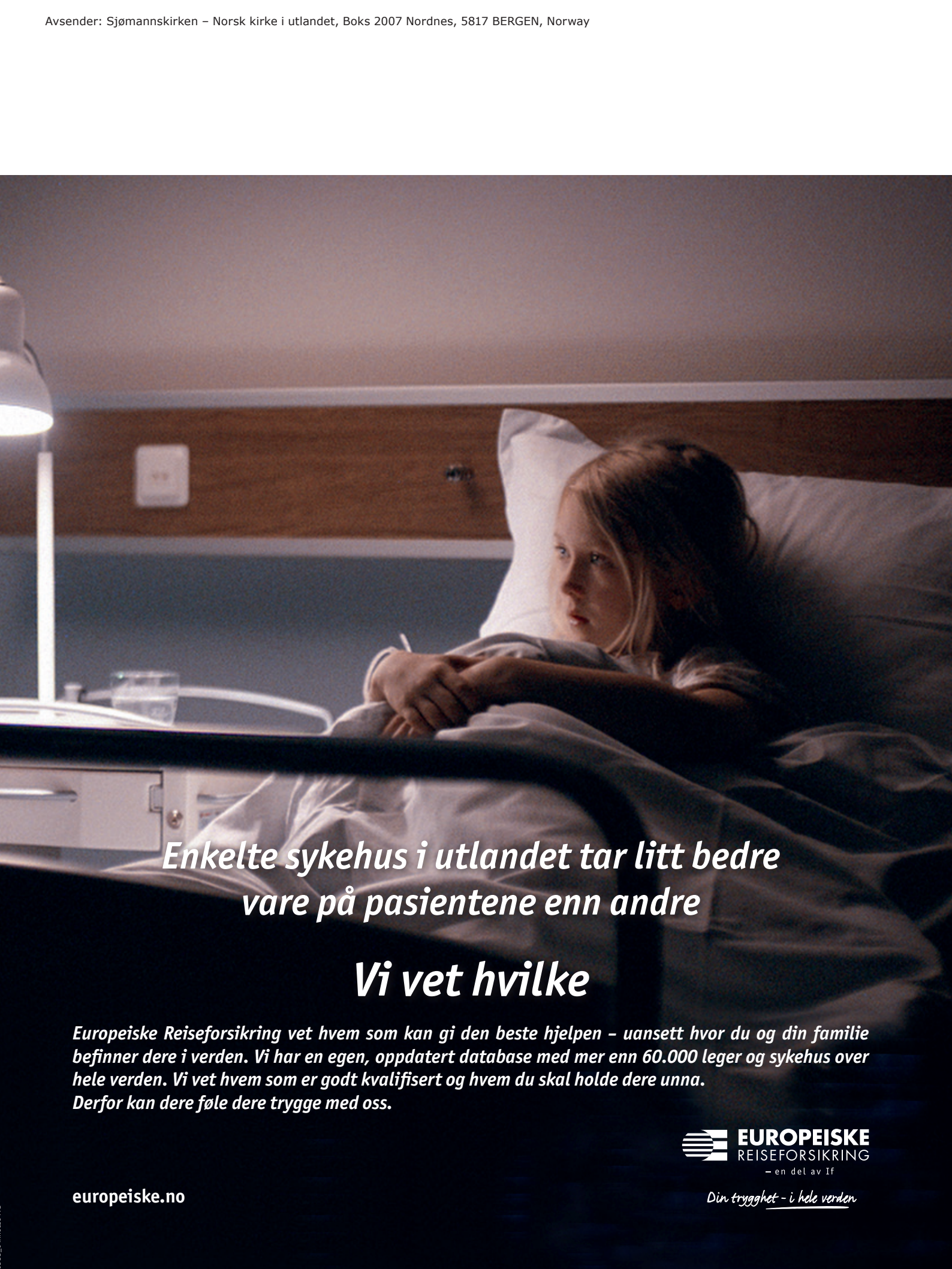
I POSTKASSA
fra 20. oktober 2015

FØLG OSS
FACEBOOK.COM/MAGASINETHJEM

SJOMANNSKIRKEN.NO/HJEM

A young girl with blonde hair is lying in a hospital bed, looking thoughtful. She is holding a small object in her hands. The room is dimly lit, with a bedside lamp providing light. A glass of water is on the bedside table.

*Enkelte sykehus i utlandet tar litt bedre
vare på pasientene enn andre*

Vi vet hvilke

*Europeiske Reisetforsikring vet hvem som kan gi den beste hjelpen – uansett hvor du og din familie
befinner dere i verden. Vi har en egen, oppdatert database med mer enn 60.000 leger og sykehus over
hele verden. Vi vet hvem som er godt kvalifisert og hvem du skal holde dere unna.
Derfor kan dere føle dere trygge med oss.*

europiske.no

 EUROPEISKE
REISEFORSIKRING
– en del av If

Din trygghet – i hele verden